

CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 3, 1965 — No. 713 — 21st YEAR OF PUBLICATION

TUSSEN TWEE VUREN

De calvinistische kerken hebben het niet gemakkelijk bij het bepalen van hun houding in de hedendaagse wereld. Ze zitten ook tussen twee vuren in. Van de zijde der vrijzinnigen en neo-orthodoxen zijn ze te zwaar en van de kant der fundamentalisten (gemakshalve gebruik ik deze naam) worden ze te licht bevonden. Eerstgenoemden beschuldigen hen van conservatisme, terwijl laatstgenoemden hen te progressief vinden. Begrijpelijk is het dat er binnen de calvinistisch-getinte kerken mensen worden gevonden die overhellen naar de progressieve denkbeelden en anderen die conservatieve denkbeelden bijvallen. Wrijvingen blijven dan ook niet uit. Vooral wanneer over gecompliceerde problemen moet worden geoordeeld. Indien men te vlug en te resoluut oordeelt is men oppervlakkig en wanneer men voorzichtig te werk gaat wordt er gezegd dat zo iemand een weifelende houding aanneemt .Kortom: de kerken met een calvinistische levensbeschouwing zitten vaak in een moeilijk parket.

Deze moeilijke situatie doet zich ook voor bij het beoordelen van de "marches for civil rights", waarin de 'clergy' zich niet onbetuigd laat. Nu gaat het mij niet om de zaak als zodanig. Ik gebruik het voornamelijk als een **voorbeeld** om te wijzen op de moeilijkheid bij het bepalen van onze houding betreffende vragen als b.v. het rassenprobleem.

De bekende hervormde predikant, dr. Jerome de Jong van Grand Rapids, heeft onlangs een artikel in **Missionary Monthly** gepubliceerd, getiteld "Marching in Selma". Dit artikel is door C.C. overgenomen.

Dr. de Jong keurt de deelname van de geestelijkheid aan de demonstraties onverbiddellijk af. De schrijver zegt hierover:

> "No Christian approves violence. Perhaps instead of marching to Selma we ought to march to the inner closet and pray that God will bring the solution in these matters by changing the hearts. Unfortunately in many areas today the entire Gospel message can be summed in two words "ecumenism" and "civil rights".

Hij vervolgt:

> "The task of the church today is preaching of the gospel. Our Reformed theology is right to make a distinction between the church as institute and organism. The task of the church as institute is **not** political, economic, or social — it is **evangelistic!** It is redeemed people, as **redeemed people**, and not as the church who must serve society in all areas as a leaven and a salt. The great difficulty with the National Council of Churches is precisely here — it speaks in areas where it has no business to speak!

Men moet uit het aangehaalde van dr. de Jong's artikel niet concluderen dat dr .de Jong tot de Ku Klux Klan behoort; want hij eindigt zijn artikel met de volgende woorden:

> "Yes, I believe in the dignity of the individual. I believe in the freedom of every American — regardless of color. I believe that every responsible citizen should have the right to vote."

De kritiek van dr. de Jong is zeker niet ongegrond. Wanneer b.v. Rev. Beebe, een predikant van de Unitarian kerk, die het slachtoffer werd van de rassendemonstraties, een martelaar van het Christendom wordt genoemd, dan wordt hierdoor het christelijk geloof verminkt voorgesteld. De Unitarians loochenen immers o.m. de godheid van Christus. Ook al hebben we respect voor Rev. Beebe's voorbeeld van naastenliefde, zelfs al waarderen we niet de manier waarop dit werd gedemonstreerd, toch mogen we de waarheid van het evangelie niet inruilen voor een bewonderenswaardig betoon van naastenliefde. Want het evangelie wordt er door geschaad wanneer de kerk de indruk geeft dat de bijbelse boodschap uitsluitend sociale gerechtigheid voorstaat. Dit gevaar dreigt ook vandaag.

Dr. Martin Marty's boek, **The Second Change for American Protestants,** — hoeveel waardevolle opmerkingen dit boek ook moge bevatten — stelt teleur omdat de centrale boodschap van het evangelie daarin wordt gemist.

Wij kunnen dr. de Jong's verontwaardiging goed begrijpen. Wanneer dr. de Jong bovendien opmerkt dat wij de kerk niet willen laten opgaan in allerlei sociale acties, maar integendeel sociale reformaties als de taak van de individuele christenen zien, dan geloven wij dat deze 'reminder' geen overbodige luxe is. De kerk moet niet verstrikt geraken in allerlei sociale activiteiten. Een vriend van mij bezocht eens een conferentie van seminarians (!) waar het onderwerp 'de taak van de kerk in de hedendaagse maatschappij' werd behandeld. De naam van Christus werd niet **één keer** genoemd. Op de eerste vergadering van de Wereldraad van Kerken, gehouden te Amsterdam, was er ook al onenigheid over de taak van de kerk. Vooral sommige Amerikanen legden de nadruk op sociale acties. De ongerustheid van **dr. de** Jong in verband met de activiteiten van de National Council of Churches is m.i. niet geheel misplaatst.

Ik vind het echter jammer dat dr. de Jong niet wat calvinistischer geluid laat horen wanneer hij tot de **positieve** houding van de kerk komt. Vooral wanneer hij zegt: "Perhaps instead of marching to Selma we ought to march to the inner closet and pray that God will bring the solution in these matters by changing hearts." Begrijpt me goed, ik maak geen bezwaar tegen het gebed. Natuurlijk niet. Ook de sociale en politieke problemen moeten in gebed voor Gods troon worden gebracht. Niet alleen in 'the inner closet', maar ook aan tafel en in de kerk.

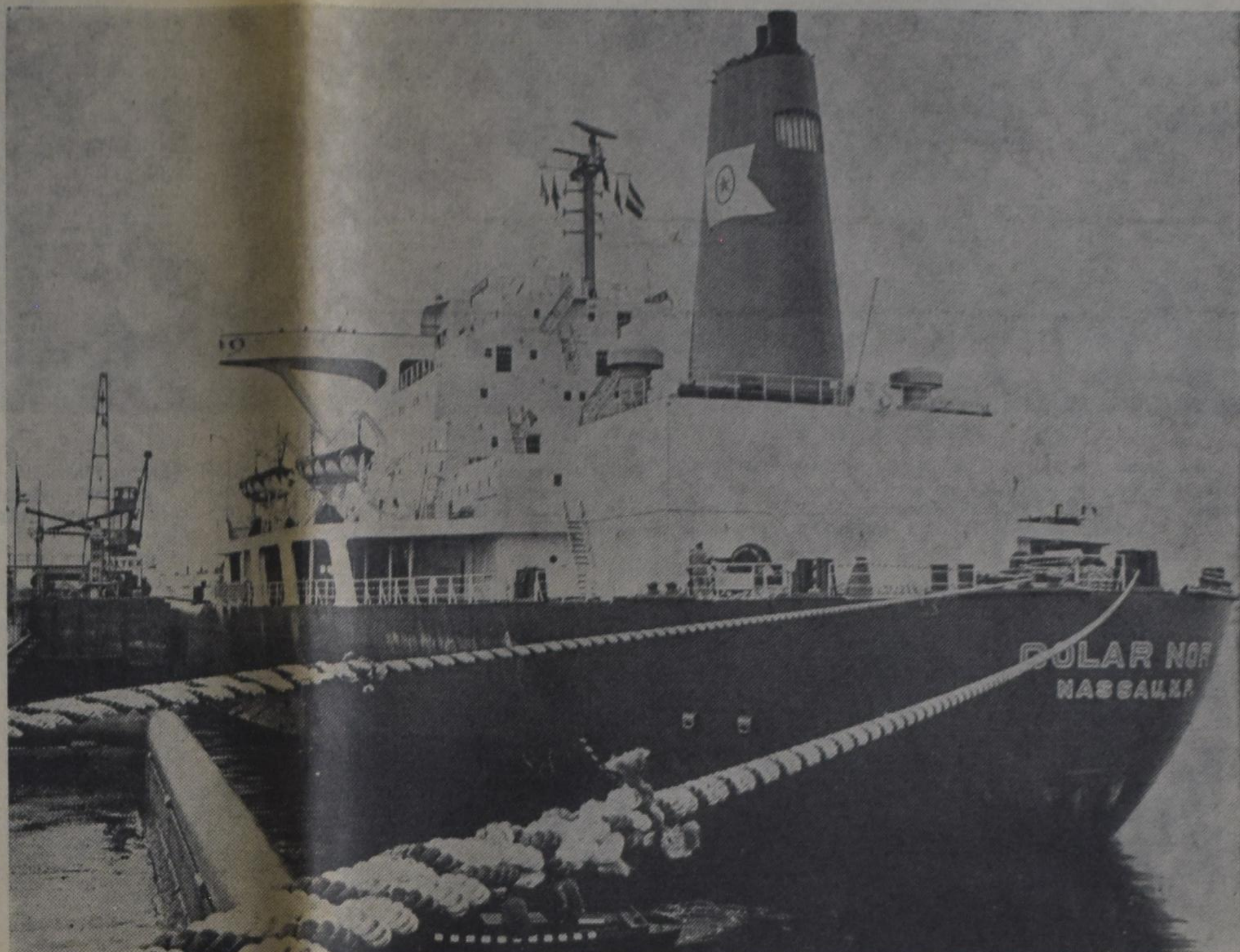
Toch heb ik enige bezwaar tegen de manier waarop dr. de Jong dit ten berde brengt. Niet zozeer tegen wat de schrijver zegt, maar voornamelijk tegen wat hij **niet** zegt. Waarom heeft de schrijver aan deze woorden niet toegevoegd dat bij het bidden ook de **daad** behoort? Het bidden alleen kan ook een **vlucht** zijn uit het volle leven naar de 'inner closet'. Wij kunnen onze handen vouwen zonder bereid te zijn de kastanjes uit het vuur te nemen. Wij kunnen heel devoot op de knieën liggen en even later in moeilijke situaties de benen nemen. Het is ons niet onbekend dat er christenen zijn die gauw klaar staan om te bidden, maar daarna in een passieve afwachting de uitkomst aan God overlaten.

Het is ongetwijfeld juist dat de oproerigen bovenal een bekeerd hart behoeven. Sociale voorzieningen als zodanig zijn niet voldoende. Wij mogen dit niet over het hoofd zien. De kerk mag echter ook niet in het andere uiterste vervallen alsof het sociale onrecht haar niet aangaat. Dit is een onbijbelse gedachte. De bijbel predikt verzoening, maar ook gerechtigheid (de profeet Amos!). Daarom ben ik ook niet te 'happy' met de uitdrukking: "the task of the Church is **evangelistic.**" Nogmaals: de boodschap van vergeving en verzoening mag onder geen voorwaarde in de prediking worden gemist! Maar hiermee is de bijbelse boodschap niet **uitgeput**. Uit vrees voor de 'social gospel' mogen we niet naar de andere kant overhellen door het evangelie te versmallen. Ook al is het niet de taak van de kerk om marches te organiseren, de sociale problemen mogen toch niet buiten het preekveld van de kerk blijven. In de crisis-jaren hebben maar al te veel dominees het onrecht van de boeren verzwegen ter wille van hun pover dominee's salarisje. Dit heeft het evangelie (der verzoening!) veel schade gedaan. Wanneer de kerk doet alsof er ten opzichte van het rassenprobleem geen vuiltje aan de lucht is en doet alsof de goe-gemeente hieraan part noch deel heeft, dan is er iets mis met de prediking. Zeker, zulk een prediking moet met tact worden gebracht; maar het geluid mag toch niet onbeslist zijn. De prediking heeft hier een belangrijke taak te vervullen. Daarover had in dr. de Jong's artikel heus wel iets meer mogen worden gezegd. Want hoe zou het komen dat enkele jaren geleden zoveel Calvin College studenten in een gehouden enquête beweerden dat de huidskleur van de negers het gevolg was van de vloek van Cham? De prediking? De catechisatie?

Wij wijzen de 'social gospel' af. Wij wijzen het fundamentalisme met haar versmald evangelie ook af. Ook al erkennen wij de laatstgenoemde als onze broeders en zusters en willen we hen ook als zodanig behandelen. Daarover mag geen twijfel bestaan. Maar tegenover de 'saving-soul' theologie willen wij — omdat het evangelie zo rijk is — ook het leven van alle dag betrekken in de lichtkring van het evangelie. Het is nodig om dit nog weer eens te zeggen. Want heel wat eentonig 'Jesus saves'-prediking werkt op den duur verlammend. Het biedt zo weinig, omdat het niet duidelijk laat uitkomen wat de christelijke boodschap betekent voor ons dagelijks werk. Het is bovendien teveel gericht op de individu, die zich weinig inlaat met de problemen van onze dag. Daarom heeft het fundamentalisme ook al heel wat intellectuelen geestelijk in de kou laten staan. Zeg tegen de christelijke socioloog niet dat hij maar naar de 'inner closet' moet gaan om te bidden. Ook al erkent hij dat het gebed het **voornaamste** stuk der dankbaarheid is, toch zal hij zich in de kerk teleurgesteld voelen wanneer de kerk in haar prediking niet oproept tot sociale gerechtigheid.

Wij moeten niet in de vaargeul van de 'social gospel' geraken, maar evenmin worden meegezogen door het fundamentalisme, ook al beamen we dezelfde fundamentele, bijbelse waarheden.

Paul Tameling.

GROOTSTE SCHIP IN EUROPOORT

Vorige week voer het — tot nu toe — grootste schip het Europoort-havencomplex bij Rotterdam in: het was de olietanker "GOLAR NOR" (101.500 dwt) met een lading van 97.520 ton ruwe aardolie. Op de foto zien we de gigantische tanker aan de kade.

ROOMS-KATHOLIEKE SCHRIFTCRITIEK ①

door Dr. L. Praamsma

Het is met de Rooms-Katholieke kerk een merkwaardig geval. Ze wisselt van gedaante in alle wisselingen der tijden; én ze blijft zichzelf in alle wisselingen der tijden.

Ze is de kerk van de grootst-mogelijke soepelheid en variatie; én ze is de kerk van de strakste binding en de meest-gesloten eenheid.

In onze oecumenische tijd opent ze haar armen wagenwijd voor de 'gescheiden broeders' van het Protestantisme; én ze handhaaft zichzelf in haar exclusief kerk-zijn, in haar pretentie dat uiteindelijk alle wegen moeten leiden naar Rome.

In haar oecumenische aspiraties ontmoet de R.K. kerk een **verdeeld** Protestantisme; in veel opzichten een Protestantisme, dat niet langer een Protestantisme is in de originele zin van het woord.

Er zijn Protestanten, die nog tenvolle de belijdenis der Reformatie voor hun rekening nemen; in ons land worden ze gewoonlijk, met een minder fraaie term, conservatief genoemd.

Er zijn ook Protestanten, die deze belijdenis als hopeloos verouderd beschouwen, en er op alle punten hun moderne opvattingen voor in de plaats hebben geschoven; in ons land worden ze gewoonlijk, ook met een minder juiste term, liberaal genoemd.

Nu is dit een merkwaardig verschijnsel, dat Rome aan beide deuren aanklopt, aan de conservatieve en aan de liberale deur.

Enerzijds leggen de beste Rooms-Katholieken alle nadruk op een nieuw en onbevangen Schriftonderzoek in hun kring; in het bekende Amerikaanse tijdschrift **The Catholic Digest** is een vaste rubriek, waarin 'niet-Katholieken' worden uitgenodigd hun vragen in te zenden, die dan in een sfeer van begrip en toenadering worden beantwoord; en uit het antwoord op een vraag, ingezonden door een Lutheraan die met een R.K. vrouw getrouwd is, citeer ik uit het julinummer van dit jaar het volgende:

> "Wij geven een nieuwe nadruk aan de rol van de Heilige Schrift in ons leven. Katholieke en Protestantse geleerden werken hierin samen. Het geïnspireerde Woord van God, dat we samen eerbiedigen, kan veel doen om ons te herenigen." (blz. 137)

Maar anderzijds reiken een schare van R.K. geleerden zonder schroom de hand aan die Protestanten, die sinds jaar en dag bezig zijn de Heilige Schrift te verminken onder de kunstbewerking van hun 'hogere' critiek.

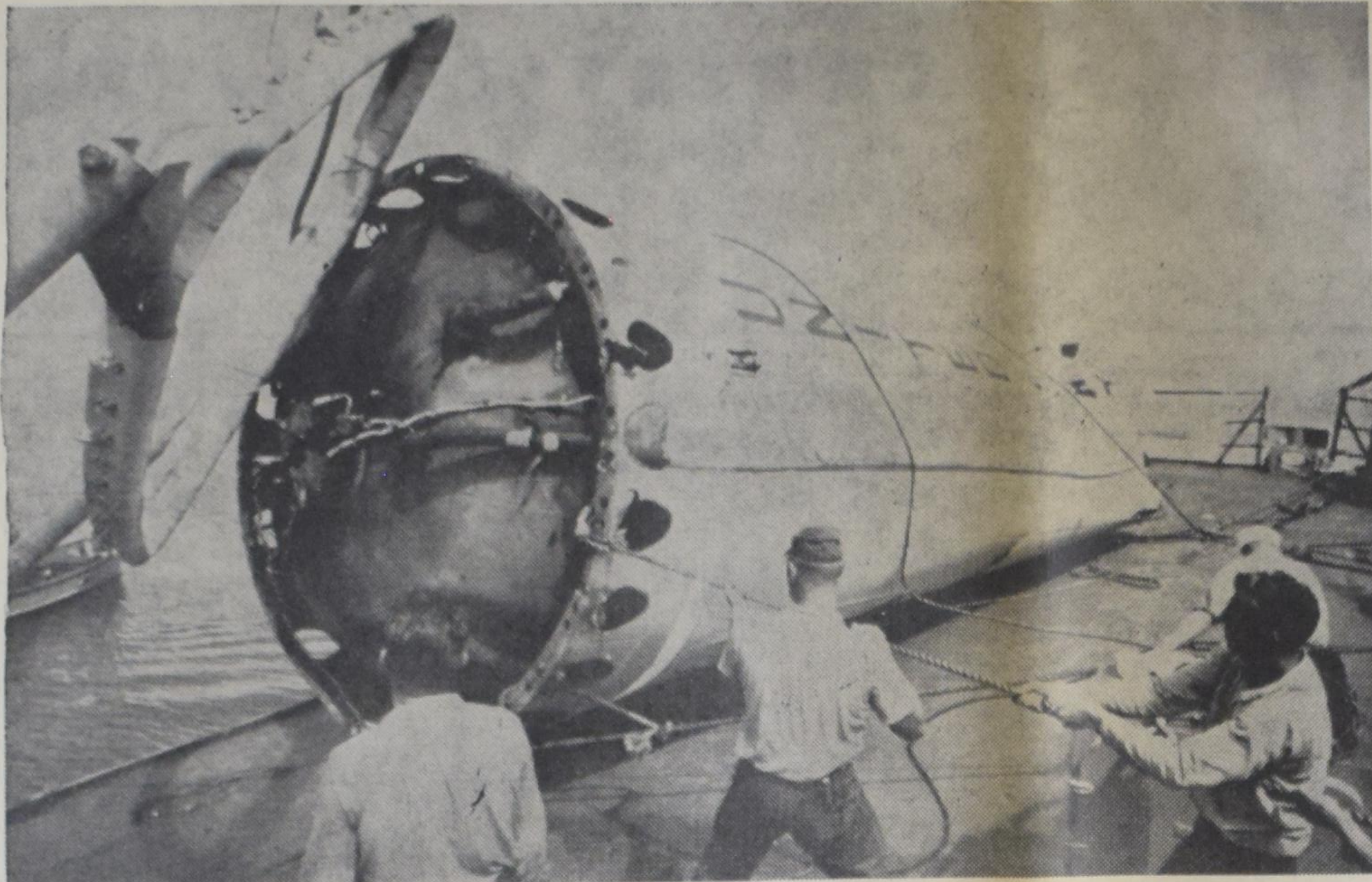
In hetzelfde nummer van **The Catholic Digest**, waaruit ik citeerde, komt een artikel voor, overgenomen uit het door twee Jezuiten geredigeerde **Corrent Trends in Theology**, over: Jona en de walvis.

In dit artikel worden alle 'resultaten' van de moderne Schriftcritiek zonder voorbehoud overgenomen. De schrijver van het boek Jona kan niet hebben geleefd in de 8ste eeuw voor Christus. Hij is onnauwkeurig in zijn beschrijving van de stad Nineveh. Het is onwaarschijnlijk, dat zoveel wonderen achter elkaar gebeurden, als in dit boek worden verhaald. Het is ook onwaarschijnlijk, dat een Joods profeet moest preken voor de heidenen. En de bekering van een half miljoen mensen in een oogwenk is praktisch onmogelijk. Daarom ligt het voor de hand dit boek voor een fictie te houden uit later tijd, en dat moet de tijd geweest zijn van Nehemia, toen de Joden dachten dat zij het enige volk van God waren. Toen, in die tijd, inspireerde God het boek Jona, waarin hij in fictieve vorm aan de Joden de les leerde: 'Ik ben de God van alle mensen.' Als we het boek Jona zo lezen, zegt de R.K. schrijver Huesman, wordt het van groter betekenis (more meaningful) voor ons.

In het Sept. nummer van **The Catholic Digest** wordt dezelfde kunstbewerking op het boek Genesis toegepast. In een artikel **The Authors of Genesis** wordt ons door de schrijfster (April O. Armstrong, die haar artikel oorspronkelijk schreef voor de **Catholic Home Messenger**) verteld (alsof ze erbij was geweest!) dat het eerste hoofdstuk van Genesis niet het oudste gedeelte is van de Bijbel, maar geschreven werd omstreeks 450 voor Chr. In de tweede helft van Gen. 2:4 begint een nieuw gedeelte, dat geschreven werd in de tijd van koning Salomo (10de eeuw voor Chr.). In zeer beknopte vorm worden dan sommige van de z.g. resultaten van de Pentateuch-critiek (de critiek op de eerste vijf boeken van de Bijbel) vermeld, en dan deelt de schrijfster ons mede, dat gewoonlijk wordt aangenomen, dat we volgens Gen. 1—3 afstammen van een mensenpaar. Maar zo zegt ze, 'Gen. 1 kan ook zo worden uitgelegd, dat God meer dan één paar schiep.' 'Zelfs een kind kan zien,' zo verklaart ze, 'dat Gen. 1 belachelijk is, wanneer het letterlijk genomen wordt. Hoe kon God het licht maken, vóór Hij de lichtbronnen, nl. zon en maan, maakte?'

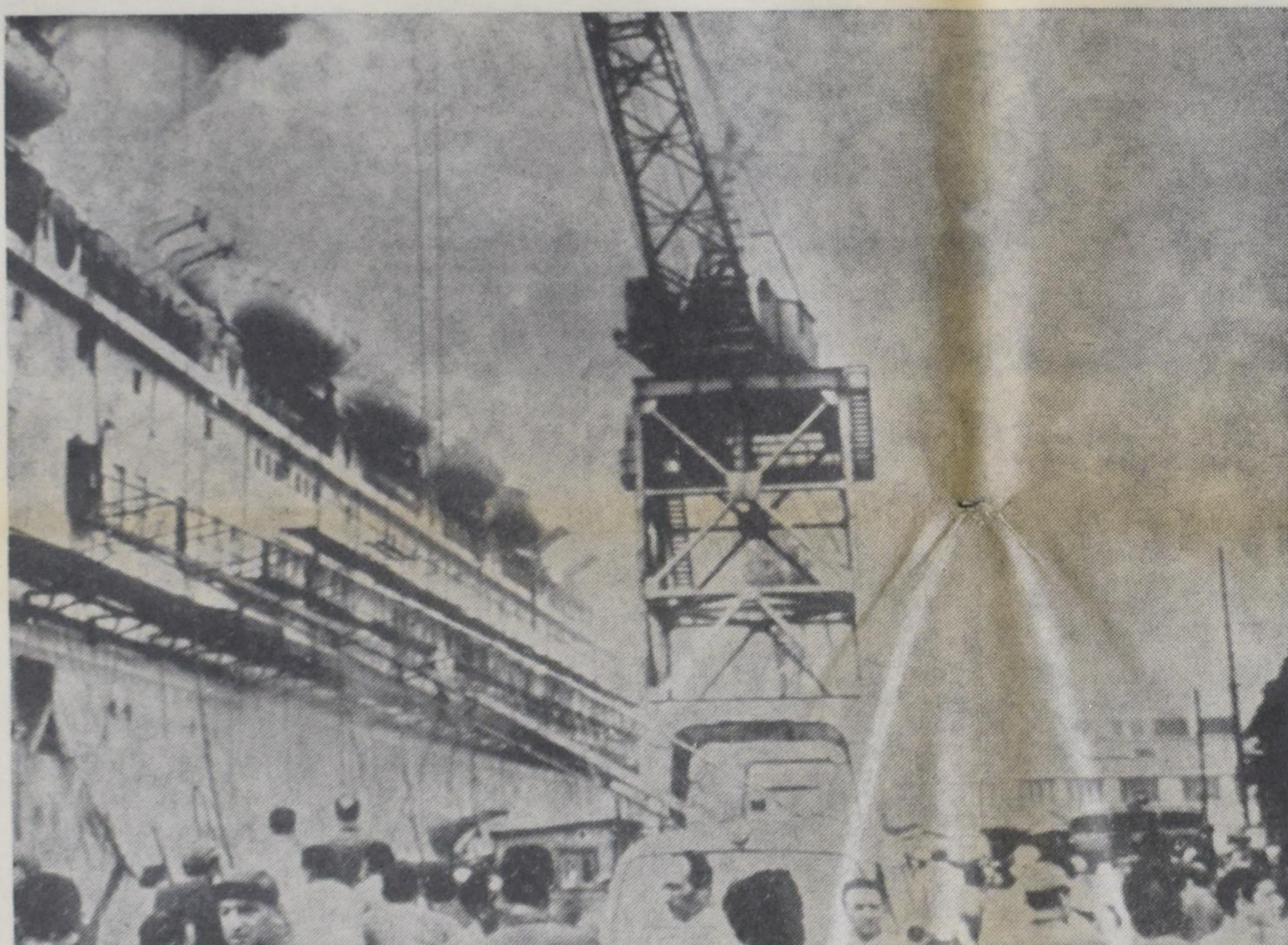
(Vervolg op pag. 3)

Wereldnieuws in beeld

EERSTE TRAP VAN DE TITAN II RAKET TERUG OP DE AARDE

Amerikaanse zeelui van torpedobootjager "DUPONT" hebben ongeveer 1000 km buiten de kust van de Bermuda-eilanden de eerste trap van de TITAN-II raket uit de Atlantische Oceaan opgevist. Zoals bekend werd met behulp van een Titan-II raket de fameuze GEMINI-5 ruimtevaartcapsule gelanceerd. Het is de eerste keer dat een trap van een raket, die een ruimtevoertuig lanceert weer, onbeschadigd door de hitte, op aarde terug komt.

ONTPLOFFING AAN BOORD VAN DE VOORMALIGE "ORANJE"

Aan boord van de vroegere "ORANJE" in de haven van Genua heeft zich op 25 aug. j.l. een ontploffing voorgedaan, waardoor zeven mensen werden gedood. Het naar Italië verkochte schip, momenteel "ANGELINO LAURO" geheten werd in Genua verbouwd.

AMERIKAANS ONDERWATER-EXPERIMENT

De Amerikaanse Kapitein ter Zee BOND (rechts) bespreekt de plannen voor het 45-daagse onderwater-experiment van de V.S. met Schout bij nacht LEVERING SMITH (links) en astronaut-aquanaut SCOTT CARPENTER te San Diego. CARPENTER zal proberen 30 dagen onder water te blijven.

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

1965 Unionville Conferenties

Gods Werk in de Geschiedenis

Men kan Canada gezien hebben, zonder in Unionville geweest te zijn. Men kan het haast niet eens een dorp noemen, zo klein is het. En het valt helemaal in het niet tegenover het naburige Toronto. Als iemand u vertelt dat hij Canada heeft gezien, zult u hem niet vragen of hij ook in Unionville is geweest. Daar valt nu eenmaal niets te beleven.

Maar men krijgt stellig geen volledig beeld van het christelijk leven in Canada als men nooit in Unionville is geweest. Iemand, die u wil vertellen over de ontwikkeling van het protestantisme in Canada en van het geestelijk klimaat in dit land, en hij zou daarbij Unionville niet noemen, dan verzwijgt hij iets. Want in dat kleine dorp valt ieder jaar iets groots te beleven.

Eigenlijk is Unionville een begrip geworden. Heeft de naam daar iets mee te maken? Als men het woord Unionville gaat ontleden, dan komt men tot zoiets als "dorp van de gemeenschap" of "dorp van de samenbinding". En wie Dr. Seerveld daar in de avond van 25 augustus heeft mogen beluisteren, zal er graag mee instemmen.

Het was de zevende jaarlijkse studie-conferentie. Dit is niet helemaal juist. Want dit jaar zijn het vier conferenties. "Unionville" heeft zich uitgestrekt tot Alberta en British Columbia. Maar die conferenties zijn voor de mensen, die iets geleerd hebben, die iets meer schoolopleiding hebben gehad dan de gemiddelde man. Ja, er staat wel in de folder dat de conferenties zijn bestemd voor hen, die "een high school education or its equivalent" hebben gehad, maar dat is heel erg bescheiden gezegd. Je moet behoorlijk "bij" zijn, om de conferenties met vrucht te volgen.

Maar de avond van 25 augustus was dan voor ons allemaal. Zo in het voorbijgaan zouden wij de A.R.S.S. willen vragen, dit toch vooral niet te vergeten. Laat die "mass meeting" voor ons allemaal blijven. Maak het vooral niet moeilijker en dieper, maar zorg ervoor, dat iedereen ervan genieten kan. Dit betekent geen kritiek op de lezing van Dr. Seerveld. Het is veel eer een overbrengen van opmerkingen, die wij in de "wandelgangen" opvingen. Eis niet dat de mensen tot uw hoogte opklimmen, maar buig iets naar beneden, zodat de mensen die u bereiken wilt, ook u bereiken kunnen.

Maar wij zouden iets van de avond van 25 augustus vertellen.

Zoals wij dit de laatste jaren gewend zijn, zaten wij ook nu weer allemaal in de grote schuur van de Cherry Hill Farm, en wij zaten weer mannetje aan mannetje. En zoals wij dit de laatste jaren gewend waren, zagen wij ze weer uit alle oorden: uit Noca Scotia en de States, uit Fort William en Alberta en Ontario. En de goede geest zat er meteen al weer in, mede dank zij een uitstekende zangleider (Mr. Herman de Jong).

De avond stond onder leiding van Mr. P. A. Schouls. (Voor de meesten was deze voorzitter geen onbekende; hij heeft jarenlang een actief aandeel gehad in de calvinistische studentenbeweging, maar thans is hij lecturer in de Department of Philosophy of the University of Toronto.)

Al dadelijk na een korte opening, gaf Mr. Schouls het woord aan Dr. Calvin Seerveld, professor aan Trinity College in Chicago.

Wie Dr. Seerveld nog nooit eerder gezien had, kon niet weten wat er kwam. Een heel gewone man met een heel gewone stem. Niets geen pathos, niets geen vuurwerk. Maar hij spreekt vlug, erg vlug, en hij neemt je mee. Je kunt er niet gemakkelijk bij gaan zitten, daarvoor zit er teveel vaart in wat hij zegt. Er zijn daarom misschien wel uitvallers geweest, die het niet konden bijbenen. Maar degenen, die gelijke tred met hem konden houden, hebben iets van hem meegekregen.

Dr. Seerveld las eerst Deuteronomium 31:28 - 32:43. Hij heeft het er niet bij gezegd, maar wij hadden sterk de indruk, dat het Dr. Seerveld's eigen vertaling was. Dat doet hij tenminste vaker. En men moet het Dr. Seerveld dan horen lezen! Wat een kracht, wat een overreding gaat er dan van het Woord van God uit. Het was "the song of Moses", maar het was geen zwanenzang. Het was Mozes' "toast" op de Here en het was God's eed op Zijn trouw, zoals Dr. Seerveld dat noemde.

Cherry Hill Farm, Unionville, Ont.

Te vaak, aldus spr., wil men van de bijbel een boek van vragen en antwoorden maken. Maar deze worden in de bijbel niet gegeven. Wel wordt er duidelijk de richting in aangegeven. De bijbel plaatst ons in de juiste betrekking tot God. Dit is nog iets anders, dan dat ons lidmaatschap in een "reformed church" ons een garantie geeft, dat ons denken en handelen schriftuurlijk is.

In de aangehaalde psalm van Mozes worden de handelingen van God Zelf op de voorgrond geplaatst. Dat is het hart van de geschiedenis en daarop moet alle onderwijs, ook hoger onderwijs, gericht en gebaseerd zijn.

Dit is een andere historie-beschouwing dan de populaire. Men hoort wel bezwaar maken tegen christelijk onderwijs, omdat het de studenten in een bepaalde houding dringt, van waaruit zij dan beslissingen moeten nemen. Geschiedenis? Wel, dat is verleden. Gedane zaken nemen geen keer en wij kunnen er toch niets meer aan veranderen, zegt men dan.

Door zo te spreken verbreekt men het contact met God. En menselijk leven zonder contact met God is ijdelheid.

Als men die lijn doortrekt, wordt ook de wetenschap abstract gemaakt, omdat de geschiedenis niet wordt gezien als het handelen van God. Men kan dit helaas ook in eigen kring ontdekken. Er zijn fijne, sterke gelovigen onder wetenschapsmensen en technici, mensen die soms veel en waardevol werk voor hun kerk doen, maar zodra men het terrein van hun speciale professie betreedt, wordt de religie van de wetenschap gescheiden. Dit komt dan, omdat in de aanvang het handelen Gods in de geschiedenis niet is gezien.

Daarom moet christelijke instructie bij de wortel beginnen.

Mozes riep de hoofden van de stammen en de opzieners bij zich, om "te hunnen aanhore" wat te zeggen. En wat zegt hij dan? "Gedenk aan de dagen van weleer, let op de jaren van geslacht tot geslacht; vraag uw vader, dat hij u meedele, en uw oudsten, dat zij het u zeggen . . ." (32:7). En dan komt het. Dan laat niet meer Mozes, maar dan laat God zien, wat Hij in de geschiedenis gedaan heeft. Hoe Hij zelfs zonde en schuld opzij schuift in het volvoeren van Zijn groot plan.

Dat is christelijke instructie, als op God in Zijn handelen gewezen wordt. Als christelijk onderwijs dit niet meer doet, pleegt het zelfmoord. Ge kunt de geschiedenis nagaan en ge kunt de z.g. "groten" in het verleden aanwijzen. En ge kunt gaan tot de man, die nu in het Witte Huis zit. Allen, stuk voor stuk, zijn zij daar door God geplaatst, opdat zij zouden meehelpen aan de redding van Zijn volk. Dat is de zin van de geschiedenis.

In het lied van Mozes worden wel zeer speciaal de ouderen aangesproken. Trouwens de bijbel spreekt altijd tot mensen. Het is het **Woord** van God. En een woord spreekt iemand aan. Het is de taak van de ouderen het leven van de volgende generatie voor te bereiden. Let er op hoe Jozua er tot tweemaal toe bij betrokken wordt (31:23 en 32:44). Jozua, dat was degene die de leiding van Mozes over Israel zou overnemen. Jozua vlak naast Mozes: het moet van de oudere generatie overgaan op het jongere geslacht. Het bewustzijn van wat God doet en Wie God is moeten de ouderen aan de jongeren doorgeven.

Indien de A.R.S.S. thans de plannen klaar heeft voor het "Institue", dan is dit maar niet een voorzichtige stap naar de vestiging van een christelijke universiteit, maar dan is het een daad van geloof, aldus Dr. Seerveld. Dan gaat het er om of wij de gelegenheid willen aangrijpen om het jongere geslacht de daden Gods te doen zien. Een ander doel heeft dit "Institute" niet. . , .

Dit was Mozes' "toast" aan God.

"Jubelt, gij natiën om zijn volk,
want Hij wreekt het bloed van zijn knechten, ,

Hij oefent wraak aan Zijn tegenstanders,

EN VERZOENT ZIJN LAND, ZIJN VOLK."

(Deut. 32:43)

Na de rede van Dr. Seerveld, die met grote aandacht werd gevolgd, sprak Rev. Jac. Vos, de secretaris van de A.R.S.S. Hij wees er op, dat indien de A.R.S.S. niet meer zou doen dan het organiseren van de conferentie, zij eigenlijk haar plicht zou verzaken. De associatie heeft niet alleen een grote "challenge", zij heeft eveneens een verantwoordelijkheid. Om zich hiervan te kwijten, heeft de vereniging de daadwerkelijke steun van allen nodig. Rev. Vos deelde mee, dat na de vergadering gelegenheid zou worden gegeven om zich als lid of als associate-member op te geven, waarvan — naar wij vernamen — door ongeveer vijftig personen gebruik is gemaakt.

De conferentie zelf mag tot op het moment, dat wij dit schrijven, zeer geslaagd genoemd worden. Dit jaar worden de lectures gegeven door Dr. H. Vander Laan (physical sciences), Dr. H. E. Runner (Christian Development of the Science of Logic) en Rev. M. Vrieze (The Community Idea), terwijl meer dan voorheen verschillende discussiegroepen zijn georganiseerd, waardoor een grotere participatie van de zijde der studenten mogelijk is gemaakt.

De A.R.S.S. mag met dankbaarheid op de 1965 conferenties terug zien. Er is belangrijk werk verricht, waarvan niet alleen de studerende jongeren zullen profiteren, maar wat tevens van onschatbare invloed zal zijn op de ontwikkeling van het christelijk wetenschapsleven op dit continent.

Rooms-Katholieke Schrift Critiek

(Vervolg van pagina 1)

De diepe zin van deze hoofdstukken is, dat 'Gen. 1 ons de mens laat zien, zoals God hem bedoelde te zijn. En Gen. 2 en 3, die gebaseerd zijn op mythen en legenden, tonen ons de harde en naakte waarheid, dat we niet zijn, zoals God ons bedoelde te zijn.'

Dit zijn dan de dingen, die van maand tot maand aan het R.K. publiek van Amerika worden voorgehouden.

Ze komen als twee droppels water overeen met de dwalingen, die sinds de opkomst van het Rationalisme de Protestantse kerken hebben verwoest; en die nu langzaam worden ingedruppeld in de geest van de kinderen van de United Church, die op het punt schijnt te staan zich te verenigen met de Anglican Church.

De grote vraag doet zich voor: hoe is dat mogelijk in de Roomse Kerk, waarvan we toch nog altijd dachten, dat ze de Bijbel in ere hield?

Daarover in een volgend artikel.

ENKELE AANVULLENDE OPMERKINGEN

bij een recensie

REV. JOHN VRIEND

Om het belang van de zaak, vestig ik gaarne opnieuw de aandacht van onze kerkelijk-geinteresseerde lezers en lezende kerkgangers op een boek dat in de *Christian Courier* van 13 augustus 1965 door Mr. John Knight voortreffelijk gerecenseerd werd. Ik schrijf met het oog op CHRIST AND ARCHITECTURE, geschreven door Professor Donald J. Bruggink en de Architect Carl H. Droppers, een prachtig geillustreerd boek van ruim 700 bladzijden. Door het gebruik van de Nederlandse taal hoop ik ook enkele lezers te vangen die zich, hoewel grondig betrokken bij kerk en kerkbouw, misschien minder aangetrokken gevoelen tot een in het Engels geschreven recensie.

Waarom zou een boek over kerkarchitektuur belangrijk kunnen zijn?

Ik kende eens een vrijgezel, die jarenlang in het zelfde pak liep op zondag en aan zijn uiterlijk bijzonder weinig aandacht schonk. Hij verlangde naar het gezelschap van een echtvriendin, en deed ook verschillende pogingen om het hart van een vrouw te veroveren, maar slaagde hier niet in. Hij bleef, alhoewel hij goede eigenschappen had, een alleenstaande. Met zijn uiterlijke verschijning werd het door de jaren niet beter. Toen ik hem weer eens over dit delikate onderwerp aansprak, was zijn houding resoluut (stoere Groninger!): "Als een vrouw mij om mijn uiterlijk zou willen hebben, dan moest ik haar niet!"

Het zou me niet verwonderen als de reaktie van vele mannenbroeders onder onze lezers op een boek over kerk-bouw net zou klinken als die uitspraak van onze gefrustreerde vrouw-zoeker. Wanneer er gebouwd moet worden in onze gemeenten en de bouwplannen worden besproken, zijn de afwerende reacties niet van de lucht. Op het uiterlijk komt het toch niet aan!

Wat wij dan, met de vrijgezel, vergeten is dat het uiterlijk een getuigenis is van het innerlijk, dat de gestalte spreekt van het gehalte, en dat 't uiterlijk van 't innerlijk onafscheidelijk is. We willen in onze Canadese wereld graag een eigen en zuiver Reformatorisch geluid laten horen. Dat is een zaak van het grootste belang — inderdaad. Maar wat wij onze Canadese buren vaak aan kerkgebouwen hebben laten zien sprak een andere taal: een taal waarin doorklonk dat wij mensen zijn van het kulturele achterland uit Nederland, mensen die nog lang niet rijp zijn, zeker niet op dit terrein, leiding te geven in de nieuwe wereld, en nauwelijks het eigen geluid kunnen vertolken in architekturale vorm.

Het was in 't beginstadium van onze immigratie misschien onvermijdelijk dat wij, om kosten te besparen, aan gewone timmerlui opdroegen een kerkgebouw te zetten. Met behulp van vrijwilligers en goedkoop materiaal kwam de ene kerk na de andere tot stand. Wat zij we dankbaar geweest met de bereikte resultaten! Of er nu werkelijk voordelig en ekonomisch gebouwd werd, bleek pas later. De vraag of de inrichting van het interieur nu werkelijk getrouw getuigenis aflegde van de wijze waarop het Christus behaagt tot Zijn volk te komen en met hen te vergaderen, kwam nauwelijks bij ons op. Voldoende en geschikte ruimte voor het catechetisch onderwijs, de Zondagschool, nursery, en kerkeraadskamer bleek soms niet aanwezig te zijn. Voor de afwatering rondom de fundering van het gebouw werden soms geen voorzieningen getroffen. De misère en de kosten kwamen pas later.

Onvermijdelijk misschien — maar onvoordelig voor onszelf en voor de invloed naar buiten op onze omgeving. Onze God is een God van schoonheid en doeltreffendheid. Is dit wel tot uiting gekomen in de gebouwen?

Menige gemeente wordt de laatste tijd gedwongen om aan nieuwbouw te denken. Hebben wij van onze fouten geleerd? Waarschijnlijk wel. Hebben wij nu dóór, wat er op het spel staat wanneer wij een Gereformeerd kergebouw tot eer van onze God doen oprijzen? Waarschijnlijk niet. En dat is geen wonder. Totnogtoe hadden wij de bronnen niet waaruit wij de benodigde kennis konden verwerven. Lektuur over dit onderwerp, gedegen artikelen en boeken, waren niet beschikbaar.

Dat is nu anders geworden. De uitgever Eerdmans heeft nu een boek op de markt geplaatst dat er wezen kan. Uit dit boek spreekt gezonde overtuiging en gedegen kennis. Het is populair geschreven, valt zelfs wel eens wat in herhaling, maar laat dan ook geen steen onaangeroerd om duidelijk te maken wat de vereisten zijn voor kerkbouw in overeenstemming met de beginselen van de Reformatie. Het biedt een brede keur van prachtige illustraties, waaruit elk geïnteresseerd mens kan opmaken hoe de ideeën van dit boek in de inrichting en opzet van een kerkgebouw belichaamd kunnen worden. De mogelijkheden in de hedendaagse architektuur met nieuwere bouwstoffen en verfijnde bouwtechniek, zijn uitgebreider dan ooit te voren. Ook met de nieuwe tijd hebben de auteurs grondig rekening gehouden.

Het boek geeft antwoord op de vraag wat de taak van een bouwcommissie is, wat aan de architekt moet worden overgelaten, en hoe de gemeente bij de bouw van een kerk betrokken kan worden. Het is een buitengewoon gelukkige combinatie van beginsel-studie en aandacht voor de praktische verwerkelijking van de verkregen inzichten.

Bijna als vanzelf komt de recensent in de verleiding de inhoud van dit boek in kapsule-vorm weer te geven. Toch bedwing ik mij want het gaat er om dit boek in handen van bouwcommissieleden en in kerkbibliotheken te krijgen. Daarom wil ik uw weetgierigheid wel opwekken maar niet bevredigen. Dat moet het boek zelf doen.

Om even de sluier te lichten over enkele belangrijke punten, noem ik nog het volgende:

— de auteurs benadrukken dat het belang van de bediening van het Woord en de Sacramenten eist dat de ontwerper van het kerkgebouw bij de aanpak van zijn taak met dit centraal gegeven begint. Dat is dus precies tegenovergesteld aan de werkwijze van vele van onze kerkbouwers in 't verleden, toen eerst kerkgebouwen werden gezet en daarna een plaatsje werd ingeruimd voor kansel, doopvont, en avondmaalstafel. Aan een of andere welwillende knutselaar werd dan opgedragen het liturgisch meubilair te fabriceren.

— de auteurs waarschuwen tegen de misplaatste verering, uitkomend in de inrichting van vele kerkgebouwen, voor het kerkkoor. Wat in de recensie van Mr. Knight niet helemaal duidelijk wordt is dat het hoofdstuk over het koor gesierd is met de titel: "Koorverafgoding." Dit is, gezien de feitelijke situatie in de kerken van Noord-Amerika, een moedig geschreven hoofdstuk. Maar de titel dekt de inhoud van dit hoofdstuk niet: het geeft nl. ook aan hoe een kérkkoor wél kan functionneren in een Reformatorische eredienst. Music-committees in onze kerken: bestudeer vooral dit gedeelte, zowel als het hoofdstuk en appendix over het orgel!

— over die appendix gesproken, die is alleen de prijs van het boek waard ($20.00). Het biedt een vergelijking tussen het klassieke kerkorgel en het electronisch orgel dat vandaag zoveel opgang maakt, en bewijst dat ook een klein pijporgel kan voldoen in een gebouw met goede akoestieke eigenschappen.

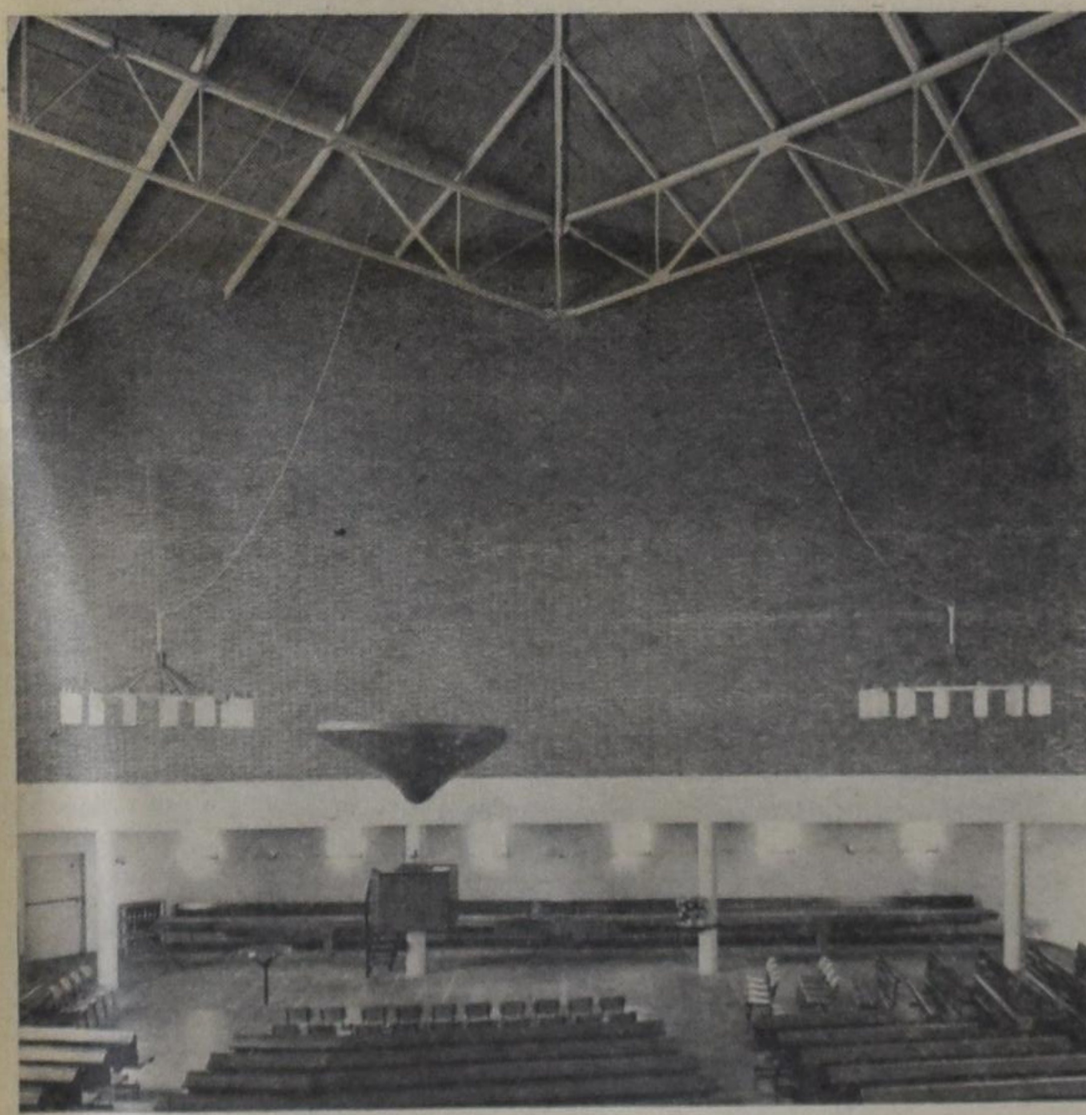
Wanneer een man zijn vrouw liefheeft dan wil hij dat zij ook in haar kleding behoorlijk voor de dag kan komen. Zijn liefde wordt bepaald eigenaardig wanneer hij haar dwingt in vodden rond te gaan. Met kerkbouw speelt ook het uiterlijk een belangrijke rol — "uiterlijk" bedoeld in de zin van de zichtbare buitenkant en binnenkant. Want ook in hout en glas, in 't steen en 't staal van een kerkgebouw, leggen wij belijdenis van ons geloof af voor het oog der wereld.

Afbeelding op pag. 301. De toren vervult nog zijn oude samenroepende rol maar wordt terwille van de vereenvoudiging van het "geraamte" van de kerk tegenwoordig vaak naast het gebouw geplaatst. De afbeelding laat zien de Betlehemskerk te Bern in Zwitserland.

Afbeelding op pag. 247, waarbij vooral de avondmaalstafel opvalt. Het is het interieur van de Wilhelmina Kerk (Hervormd) in Den Haag. De "opperzaal" voor het Avondmaal is hier binnen de kerkruimte gebracht en biedt accommodatie voor een aanzienlijk aantal gasten. Ook wanneer het niet in gebruik is legt het getuigenis af van het belang van het Sacrament.

Afbeelding op pag. 263. Interieur van de Immanuelkerk (Gereformeerd) te Delft. Het klankbord draagt het stemgeluid van de predikant naar alle zijden en akcentueert architekturaal het belang van de Woordverkondiging. De Avondmaalstafel biedt gelegenheid voor het aanzitten van 70 gasten per "tafel" en is 45 voet lang. Het doopvont, hoewel van bescheiden afmetingen, valt niettemin direct op.

PREEKSTOELAFKONDIGING

De parochianen van een klein kerkdorp ergens in de Kempen hoorden dezer dagen hun pastoor vanaf de preekstoel het volgende meedelen:

"Zij die voornemens zijn een christelijk huwelijk aan te gaan, worden voortaan niet meer vanaf de kansel afgekondigd, maar achter in de kerk opgehangen. U kunt ze daar dan bekijken en eventuele bezwaren zo spoedig mogelijk aan de pastorie kenbaar maken".

—Centraal Weekblad

CHINA VESTIGT ZICH IN AFRIKA

De invloed van Communistisch China in Afrika neemt van jaar tot jaar toe. Chinese ministers worden in sommige Afrikaanse landen met ware ovaties ontvangen. Tal van staten ontvangen Chinese hulp waarbij verschillende landen militaire hulp aanvaarden. De Chinese "stoot" in Afrika is al vrij ver gevorderd, zie kaart. Het is te verwachten dat de aandacht van China voor Afrika in de komende jaren zal toenemen. De aandacht van China voor Afrika uit zich van kredieten tot militaire hulp. Men neemt aan dat in sommige gevallen Chinese adviseurs rebellen trainen. Dit zou o.a. gebeuren in Congo-Brazzaville en Tanzania. De "geschoolde" rebellen vinden van hier uit hun wegen naar Kongo-Leopoldstad en Angola.

Tweede Jaarlijkse Conferentie voor Christelijke Onderwijzers en Onderwijzeressen

Het is niet altijd noodzakelijk om voor ieder probleem een oplossing te hebben. Het kan reeds een grote verdienste zijn, als een probleem als probleem wordt gezien. Want dan blijft men er mee worstelen, totdat de oplossing gevonden is.

Dit was de gedachte die bij velen leefde, toen de deelnemers aan de tweede "teachers conference" op 19 augustus j.l. in Hamilton op het punt stonden afscheid van elkaar te nemen. "Tot volgend jaar?" Het was niet alleen maar een vraag, het was veeleer een wens, die aan het einde van de avond door Mr. John Vander Hoek in zoveel woorden tot uitdrukking werd gebracht.

CHRISTIAN TEACHERS SUMMER COURSE — LECTURERS
From left to right: Dr. R. Kooistra, Dr. H. Evan Runner, Mr. Arnold Snoeyink, Miss Rita Van Westenbrugge, Mr. H. de Jong, Dr. Paul G. Schrotenboer. Not in the picture was Mrs. D. Fridsema.

De avond van 19 augustus was bestemd voor het banquet. Dit betekent dat ze ongedwongen bij elkaar waren: docenten en studenten, gasten en helpers. Er heerste niet alleen een vrolijke, maar vooral ook een dankbare stemming, niet in het minst dank zij de voortreffelijke leiding van Mr. Herman de Jong, de master of ceremonies.

De commissie van voorbereiding, samengesteld uit afgevaardigden van de Ontario Alliance of Christian Schools, de A.R.S.S. en de Can. Christian Teachers' Association, had wijselijk gebruik gemaakt van de ervaringen van de eerste conferentie, een jaar geleden. Naast de lectures, had men dit jaar royaal ruimte gemaakt voor de z.g. "workshops", zodat er een goed evenwicht was tussen theorie en praktijk.

Ook dit jaar werden lectures gegeven door Dr. R. Kooistra ("A Christian Critique of Modern Pedagogy"), Prof. Dr. H. E. Runner ("Law Structure of Creation") en Dr. P. G. Schrotenboer ("Teaching as an office" en "Religion and education"). Daarnaast waren er workshops onder leiding van Miss R. Van Westenbrugge ("Classroom Management"), Mr. Herman De Jong ("Music"), Mrs. D. Fridsema ("Language Arts"-reading) en Mr. Arnold Snoeyink ("Language Arts"-composition).

Natuurlijk zullen er zijn geweest, die moeite hadden de stof te verwerken, maar als men deze en gene op de man af vroeg wat de indrukken waren, bleek unaniem de waardering en dankbaarheid groot te zijn. Deze voldoening bleek van weerskanten te komen. Ook degenen, die theoretisch of praktisch les gegeven hadden, waren dankbaar voor de twee weken van studie en vriendschap.

Dit jaar waren er 62 deelnemers, waarvan twintig een jaar geleden ook reeds aan de conferentie hadden deelgenomen en thans de studie vervolgden. Daarop was het program ingesteld. Het was moedgevend, dat de deelname vijftig procent hoger was dan een jaar geleden.

Men moet zo'n avond meemaken om trots te worden op de leerkrachten aan onze christelijke scholen. Een prachtige christelijke geest, een levenslustige groep mensen en intelligente gesprekken.

Er is twee weken lang en hard gewerkt in Hamilton. Er is meer gedaan dan strikt genomen aan de cursisten werd opgedragen, getuige onder meer de buitengewone prestatie, die het twee weken oude koor uit de cursisten onder leiding van Mr. Herman De Jong ten beste gaf.

Speciaal werd een woord van dank gericht aan de Hamilton Christian High School en aan de Christian Educational Centre voor het gebruik van de faciliteiten.

Onze christelijke scholen hebben een rijk bezit in hun onderwijzers en onderwijzeressen.

Left to right: Mr S. Tigchelaar of the H.D.C.H. Board, Mr. B. Oostenbrook and Mr. S. Harkema of the Ontario Alliance of Christian Schools, Dr. R. Kooistra of the Association for Reformed Scientific Studies, Mr. R. Ages of the Christian Educational Centre.

PICNIC gesprekken

Iedereen is het er over eens dat het een goed idee is geweest van Mr. Jansen's dochter om deze picnic te organiseren. "Waarom gaan alle ouders uit de omtrek die deze zomermaanden hun kinderen bezoeken in Canada niet eens samen een dagje uit naar een park?" heeft ze voorgesteld. "Dan kunnen ze samen hun ervaringen uitwisselen, en dan lopen jullie me ook een dag eens niet voor de voeten," heeft ze eerlijkheidshalve haar ouders toegevoegd. Haar vader en moeder vatten deze laatste opmerking goedsmoeds op; ze kennen hun dochter wel en 't is ook niet altijd een onverdeeld genoegen enkele maanden logees te hebben, ook al is de verhouding nog zo goed.

Zo is de zaak aan 't draaien gekomen, en na verscheidene phone calls is het resultaat, dat vanmorgen de ene car na de andere, meestal met een dochter of zoon achter 't stuur, het park binnenrijdt.

De diverse ouders worden afgeleverd met picnic baskets en sommige sportieve types zelfs met badpak of zwembroek, en verder zijn ze de hele dag onder leeftijd- en landgenoten. De dominee met z'n vrouw zijn ook uitgenodigd, de meeste ouders zijn van Christelijke huize, en dominee ziet veel van deze mensen 's zondags in zijn kerk. Bovendien valt hij echt niet uit de toon in dit gezelscnap, hij is zo eenvoudig, net een gewoon mens, vinden de aanwezigen.

Het duurt niet lang of het ijs is gebroken en de tongen komen los. Iedereen is 't er wel over eens dat Canada een mooi land is, met veel mogelijkheden vooral voor jonge mensen. En wat is het hier groot en ruim, en wat is het weer hier mooi, en het eten goedkoop. Maar het woord "eten" raakt bij vader van Dam een gevoelige snaar aan. Hij wil er niet teveel van zeggen, vertrouwt hij zijn buurman toe, maar toch heeft hij het wat de kost betreft, niet zo best getroffen. Och, dat komt door z'n Canadese schoondochter. Hij wil niet op haar afgeven, voor zover hij verstaan kan wat ze zegt, lijkt ze wel een goed meisje, maar dat koken van haar, man, dat lijkt nergens naar. Rauwkost bij elke maaltijd. Selderij en rauwe wortels en radijsjes sieren bijna altijd de tafel, "knienenvoer" is dat, vindt hij somber. En inplaats van een rond bord vol kruimige aardappels, zoals hij dat in zijn goede provincie Drente gewend is, met goed wat vette jus erover, krijgt hij ze hier soms in de schil, gebakken in de oven, met alleen maar een kluitje boter erop. De groente zet ze zomaar gekookt in water op tafel zonder saus erop. Het is hem gegeven van het vette der aarde te kunnen genieten, en hij denkt met weemoed aan roggebrood met spek en erwtensoep. Het zal hem benieuwen wat ze nu weer meegegeven heeft voor de "luns", zoals ze dat noemt, wedden dat er op elke snee brood weer van dat gruunvoer zit.

"Nou mu'j niet overdrijven, Dieks," zegt z'n vrouw zachtmoedig, die belangstellend naar z'n grieven geluisterd heeft. "Ik geloof wel dat er zo veel vitaminen in 't eten blijven zitten."

"Ach wat," weert haar man korzelig af, "vroeger werden wij ook groot zonder vitaminen."

Zijn vrouw praat nog even verder met haar buurvrouw. "'t Is mij toch zo mee 'evallen," bekent ze eerlijk. "We dachten altijd: wat moet onze jongen toch met zo'n Canadese vrouw, maar 't is wel

(Vervolg op pag. 8)

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(34)

En dan opeens schatert Ted het uit.

"Emi, je zult daar ook nieuwelingen moeten ontvangen en die zien jou natuurlijk net als mij, als zo'n doorgewinterde emigrant. Zo een aan wie ze alles kunnen vragen, van wie ze alles verwachten en van wie ze veronderstellen dat hij alle kinderziekten te boven is.

Hola, daar heb je de post nog. Ik zet meteen de koffers in de wagen en dan gaan we ... vrouw!"

Met wat drukwerkjes en een pakje in z'n handen komt hij de kamer weer binnen.

"De laatste post, Emi."

Hij kijkt niet op. Leest het adres op het pakje ... de afzender ...

"Heden Emi! Van Evelyn!"

"Dat pakje?"

"Ja, voor jou. Hier, vang!"

Emi vangt het op. En ze wéét, weet onfeilbaar zeker. Ze kan geen woord uitbrengen als ze, nerveus en tot het uiterste gespannen, het touwtje lospeutert.

"Hier, mijn schaartje hebben?"

"Ja ..."

Emi knipt, en het touwtje valt in haar schoot. Ze vouwt het papier open ...

Een wit doosje.

Een bekend wit doosje.

"O ... Ted!"

Ze licht de rose watten op. Het kan niets anders zijn ... en de twee gouden raketjes schitteren haar tegen.

Ted buigt zich wat naar haar over. Niet minder verbaasd dan Emi.

"Hoe komt ze dáár bij? Die raketjes. Och, en die arme vader van mij had het toch wel verbazend vernuftig uitgezocht. Misschien heeft hij het haar wel verteld van z'n vergissing. Toe Emi, er is een briefje bij, onder het doosje."

Emi tilt het doosje op, neemt het briefje. Een paar regeltjes maar.

"Emi, ze komen jou toe. Jij hebt er recht op. Goede vaart, Evelyn."

"Nou, dat is een heel ding. Tsjonge, zo'n Evelyn toch. Kijk, dat vind ik toch kranig. Ja, dan moet vader het haar wel verteld hebben."

Maar Emi geeft geen antwoord. Roerloos blijft ze op het goud staren.

En ik ...

Eindelijk neemt ze de sieraden in haar hand.

Zo fijn. Zo sierlijk.

"Nou, Emi?"

"'t Is groots, Ted."

"Ja, maar eigenlijk ben ik er toch een beetje beroerd van. Heb ik het gevoel of ik ergens schuld heb in deze affaire."

"Jij?" Vol ziet Emi hem aan en dan welt in haar omhoog dat, wat ze steeds heeft proberen weg te duwen, wat ze aan niemand durfde te vertellen. Zeker niet aan Ted.

Abrupt en met een gebaar of ze ze nooit meer wil zien legt ze de hangertjes terug in het doosje, sluit het dekseltje.

"Ik ben de enige die schuld heeft. Jij niet en vader helemaal niet. Hij ... had zich niet vergist, Ted."

"Och kind, hij heeft me toch zelf verteld dat ze voor jou bedoeld waren."

"Dat bedoel ik ook niet. Maar hij ... had de kaarten wèl in de goede envelop gedaan."

"Emi!" roept Ted met verbeten afweer in z'n stem.

Emi beeft, maar nu kan ze niet meer terug. Ze durft Ted niet aan te zien.

"Ik heb de kaarten omgeruild."

"Jij? Nee, dat geloof ik niet."

"Toch wel."

"O, wat vind ik dat afschuwelijk. Wat misselijk. Bah. Is dat nou vrouwenjaloezie? Emi, hoe heb je 't kunnen doen. O, wat vind ik dat laf, Evelyn zo'n figuur te laten slaan. Hoe heb je 't in vredesnaam in je hoofd gehaald?"

"Ik had het niet van tevoren bedacht."

"Nee ...?" Ongelovig haalt hij z'n schouders op.

"Heus niet, ik moest even in de badkamer zijn, omdat ik een vlek in m'n japon had. En toen lagen die enveloppen daar ..."

"En toen kon je je nieuwsgierigheid niet bedwingen. Tsjonge, wat vind ik dat erg. Dat jij tot zoiets in staat bent, Emi."

Emi komt wat overeind. Ze recht haar rug en fel kijkt ze opeens Ted aan. "Hoor eens, Ted, ik deed het alleen ... omdat ik ervan overtuigd was dat jij met Evelyn ... en ik wilde geen speelbal zijn."

"En dat Evelyn het werd, dat kon je niet schelen."

"Maar begrijp me toch! Ik was er immers van overtuigd, voor mij stond het immers vast dat jullie met elkaar gingen. En dat ik dan aan het diner naast jou zou moeten zitten en ook nog die raketjes aan iedereen laten zien, ik wou het niet. Ik kon het niet."

Ted kijkt weer op z'n horloge, dan over z'n arm heen naar Emi. Het kookt in hem en hij heeft het gevoel of alles binnen in hem ondersteboven is gehaald.

"We moeten gaan," zegt hij kort. "Het is hoog tijd."

Emi knikt. Tranen branden in haar ogen, als ze het dekseltje sluit. Gauw, gauw het papier om het doosje frommelt.

Ze is totaal verslagen en de allergrootste ellende dringt tot diep in haar hart. Teds stem ... zo koud ... zo hard ...

Ze staat op, terwijl ze de rits van haar tas openscheurt en het pakje erin duwt. En ze voelt dat Ted naar haar blijft kijken. Onwil stijgt in haar omhoog. Dat hij nu, juist nu, zulke dingen moest zeggen. Dat hij 't niet kan begrijpen, niet wil begrijpen. Ze voelt zich als een kind, dat onder de strenge blikken van haar vader de scherven bijeen moet zoeken.

Maar ze weet niet, hoe Ted vecht om dat, wat in hem ondersteboven is gehaald, weer recht te zetten. Hij kan het echter niet, de slag was te zwaar aangekomen. Emi ... en hij heeft haar altijd gezien ... als, als wat ... als wie ... In ieder geval niet tot zoiets in staat ... het gonst door z'n hoofd ... tot zo iets laags.

Door Emi's ellende heen stijgt haar verontwaardiging. Ruw trekt ze de rits dicht, grijpt de koffer die toevallig naast haar staat. Maar Ted neemt hem af.

"Die hoef jij niet te dragen."

Emi bijt zich op de lippen, maar zwijgt. Beiden hebben ze het handvat vast en over de koffer heen zien ze elkaar aan. In Teds ogen is nog de ontreddering, die Emi niet kent. De hare staan fel. Opzettelijk vijandig

Maar hun reis is vanmorgen begonnen, toen ze het hotel verlieten en Teds tijdsschema gedoogt geen extra oponthoud. Zijn vingers maken de hare los van de koffer en zij laat het toe. Ze hoort hem de gang doorlopen. Als ze hem buiten weet, neemt ze agressief een kleinere koffer en volgt hem zo vlug ze kan. Maar éér ze de voordeur uitgaat, forceert ze en lach op haar gezicht. Toch een masker, flitst het door haar heen. Ank ... En het is een masker dat veel verbergt.

Ted staat achter de wagen, waarvan de kap omhoog is geslagen. En met hetzelfde masker nog zet ze de koffer bij hem neer.

"Stap meteen maar in," zegt hij. "Ik haal de rest wel."

Opeens staan een paar buren naast hen. "We komen nog even een hand geven," hoort Emi stemmen om zich heen. "Goede reis" en "Het beste" wensen ze elkaar, maar het is een afscheid dat Emi niets doet. Dat niets toe- of afdoet aan dat vreselijke in haar.

Ze rijden de straat uit. Emi zwaait en lacht, kijkt voor 't laatst naar de gesloten vitrages. Dan komen ze op de singel, schuin naast zich ziet ze het brugje. Het witte huis, dat nog altijd op de punt van z'n trapgeveltje in 't water staat; de drie oude zolderschuiten onder de boog van het bruggetje.

Ze rijden langs het park, dat, dof in z'n herfsttinten, in de druilerige morgen stil staat te sterven.

Emi staart strak voor zich uit. Door de tranenmist in haar ogen ziet ze de dag nog triester dan hij is. Ze zit vlak bij het portier, niet zoals anders dicht bij Ted, maar de kleine ruimte die hen thans scheidt is dieper dan de donkere gracht van het trapgeveltje. Op haar plekje voelt Emi zich eenzamer dan ooit en de pijn om het afscheid, om Ank, om alles wat op en langs de weg komt. Hij kan het niet verwerken, dit wat steeds opnieuw z'n ergernis in zo hevige mate opwekt.

... Heb ik haar dan zó geïdealiseerd? Heb ik haar anders gezien dan ze is? ...

Hij weet Emi naast zich, al is het op een afstand. Op haar plekje zit ze als teruggestoten in nog groter eenzaamheid. En hij voelt: nu zou ik iets moeten zeggen, nu ze het in zo dubbele mate nodig heeft. Iets liefs. Maar alles in hem stokt in z'n grote ontreddering.

Gedachten gaan sneller dan de snelste auto ... En zo ... zo zijn we geboren, wij allemaal, met onze schuld. Zo ... ik ook. Ik ... ik heb hier ook schuld aan. Ik had veel eerder moeten handelen. Ik ... ja ... ik ben de oorzaak. En dan herinnert hij zich met een glimlach een gezegde van z'n grootvader: de middeloorzaak.

En nu hij de liefde heeft leren kennen, ervaart hij hoe ook het verdriet sprongklaar op de loer ligt. Verdriet om z'n ideaal dat van z'n voetstuk viel; verdriet om het liefste, dat teleurstelde. Verdriet om z'n schuld ... en m'n eigen liefde kon het niet overbruggen, weet hij nu.

Wat Emi gedaan heeft, deed ze door mijn houding. En nu ze 't verteld heeft, heb ik haar teruggestoten.

Verderop is een stoplicht. Het staat op groen. Inplaats van volgas te geven en er nog juist door te rijden, remt Ted wat af, maar 't licht blijft groen en hij kan verder gaan.

En ik ... ik heb haar bezeerd. Ik heb vreselijk bezeerd wat mij het liefste is.

Als altijd onverwacht ligt nu de rustige buitenwijk voor hen. De weg is stil. Ted remt wat af en probeert met z'n rechterarm Emi wat naar zich toe te trekken, maar zij geeft niet mee.

"Emi, je moet het me vergeven. 't Was ruw van me." Hij voelt dat hij niet de juiste woorden kiest.

"Och Ted ..."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
Birth-announcements $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the Lord, we announce the birth of our second son

WILLIAM FREDERICK

born August 23th, 1965.

A brother for Annetta and Henry
Halbe and Margaret Taekema

1027 Brenchley St., Sarnia, Ont.

With thanks to God, we announce the birth of our first child, a son, whom we named

RICHARD ALAN

Marc and Dorothy Stroobosscher

Friday, August 27th, 1965

Box 1335, Dunnville, Ont.

1925—1965

19 September

U, O Heer, U loven wij
Voor het heug'lijk feit dat Gij
Onze ouders veertig jaar
Hebt doen geven aan elkaar
Lief'd en trouw, door Uw gena,
Soli Deo Gloria.

Wij hopen dat onze lieve ouders

ROELOF HEINEN
en
JANNETJE HEINEN—ZWAAN

nog vele jaren voor ons en voor elkander gespaard mogen blijven.

Hun dankbare kinderen:
Bunschoten, Holland:
Arie en Ebbie
Garderen, Holland:
Bart en Eef
Baarn, Holland:
Stien en Jan
Picture Butte, Alta.:
John
Orono, Ont.:
Frank en Mary
Picture Butte, Alta.:
Henry
Picture Butte, Alta.:
Roelof
Picture Butte, Alta.:
William
Picture Butte, Alta.:
Gerty
en 12 kleinkinderen.

Receptie te Bunschoten-Spakenburg, Holland.

Psalm 103 vers 1 (berijmd)

Op D.V., 11 september 1965 hopen wij met onze geliefde ouders en mijn lieve kinderen

JACOB NAGTEGAAL
en
JACOBA NAGTEGAAL—KRANENBURG

hun 12½ jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here hen nog lang mag sparen is de wens van
Berthy
Jacqueline
Lizy
Ronny
Paul

Leiderdorp, Holland:

H. J. Nagtegaal-v. Wieringen
3188 Parker Hill Road
Cooksville, Ont.

Chr. Ref. weduwnaar met zoon zoek een

HUISHOUDSTER

Rustige farm omgeving, dicht bij city in Ontario.

Brieven onder nr. 1826, aan Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HELP WANTED

Greenhouse work with year-round employment for right person. Good wages. Contact

ALDERSHOT GREENHOUSES LTD.

1042 St. Matthew Ave.,
Burlington, Ont. - Phone 634-5220

Wanted:

APPRENTICE, or YOUNG MAN with some experience.

BEAMSVILLE BAKERY
Box 598 - Phone 563-4533
77 King St. East, Beamsville, Ont.

Te koop:

Goed onderhouden, winstgevend modern

MUSHROOM BEDRIJF

5700 sq. ft. met 3 slaapkamer huis, forced air gas furnace. Town water, low taxes.

en

5 ACRES GOED FARM LAND met 2 slaapkamer huis en greenhouse.

JOHN VAN DER ENDE
186 Chatham St., Blenheim, Ont.
Tel.: 676-3049

FARMS FOR SALE

LUCKNOW, ONT.:

100 acres with very good buildings, silo, cement stabling. $18.000 and only $2.500 down.

100 acres. Good buildings. 15 cows, 12 sows, 10 heifers, 5 calfs, all the implements. Grain, hay, straw. $18.500.

200 acres. Ideal dairy farm. 2 barns, and very good house. Only $30.000 with low low down payment.

10 acre farm, only a stone throw from town. Good barn en house with all modern conveniences. Price $10.000.

125 acre farm. Barn last week lost part of the roof in windstorm, besides this a A-1 farm. $16.000 name your terms and we could sell you this farm.

45 farms are on the list now, so contact now and have your first choice.

FOR FAST AND EFFICIENT SERVICE CONTACT:

F. C. Van Eyl
BOX 193 — TEL.: 528-3618
LUCKNOW, ONT.
Agent for
JOHN BOSVELD
BOX 353, MEAFORD, ONT.

FARMS TE KOOP

Een 215 acre farm, 2 huizen. Een complete serie machines. 60 stuks Purebred Holstein koeien. Barn cleaner, 2 silos, pijplijn milker en 1250 pond melkcontract per dag. Gelegen aan de hoofdweg, 3 mijl van de stad. Prijs voor dit alles is $87.000 met $20.000 down.

—

Tevens een 420 acre farm met 2 ton melkcontract per dag. Deze farm is gelegen 1 mijl van de stad, en heeft 2 prachtige huizen, loafing barn, milkparlor, pijplijn milker, 2 silos 24x60, 100 stuks Purebred Holstein koeien en een complete serie moderne machines. Het melkgeld is 200 dollar per dag

—

Ook een 382 acre farm. Gelegen aan highway 401. Farm heeft 3 huizen en drie barns. De grote barn heeft plaats voor 80 stanchions. Tevens 105 Purebred Holstein koeien en een complete serie machines. 2400 pond melk contract per dag.

—

Het zijn de drie mooiste farms ooit door ons te koop aangeboden. Ze zijn gelegen enige mijlen van de Chr. school en kerk.

—

Voor meer farms van 50 tot 500 acres met en zonder melkcontract, evenals tabaksfarms rond Woodstock, Ingersoll, Embro, Delhi en Aylmer schrijf of bel:

Mr. Jan Wybenga
Box 73 — Beachville, Ont
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT.

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

(4)

ZACHTJES AAN NAAR ISPHAHAN

Er is aan de grens van Turkije met Iran iets aardigs te zien. Aan de ene kant van het zware grenshek loopt een Turks soldaat wacht, kaarsrecht, de benen hoog opheffend en de gebalde vuist tot schouderhoogte voor zich uit zwaaiend. De strengste S.S. drilofficier zou niets op hem aan te merken hebben. Aan de andere kant van de grenslijn drentelt zijn Perzische collega wat heen en weer, maakt eens een praatje en gelooft verder wel dat de eer van Perzië gered is.

Inderdaad, Perzië heeft geen eiland zoals Cyprus te redden en op militaire glorie is het niet uit. Die tijd is voorbij, voorgoed. Ja, 2500 jaar geleden was Perzië de grote wereldmacht. De ruïnes van Persepolis, eigenlijk een groot complex van tempels, paleizen en een harem, geven er indrukwekkend getuigenis van. In het midden van het geheel staat Dareios' groot paleis. De goed bewaarde reliefs vertonen gezantschappen uit de hele toen bekende wereld. Het hoofd een beetje gebogen komen ze daar aan, Arabieren, Skyten, Ioniërs, Lydiërs, misschien ook Joden, om door geschenken te geven Dareios, de schijnbaar goddelijke, als hun heer te erkennen.

Maar de tijd ging en erg vreemd is het niet dat de grote doodsteek door de Westerse Alexander gegeven werd. Heden heeft Perzië niet zoveel te betekenen. Zeker, de geschenken komen nog steeds. Grote vrachtauto's met het teken van de Perzisch-Amerikaanse vriendschap brengen hulp en een grote staf deskundigen probeert de enorme technische achterstand die Perzië in de loop der jaren gekregen heeft te verkleinen. Hoe groot is echter het verschil tussen het ene geschenk en het andere.

Toch zou het mis zijn te geloven dat het Perzische leger precies zo'n vadsig en werkloos lichaam is als waarvan onze jongens de mond vol hebben. Perzië is nu eenmaal oosters en in het oosten is het met het begrip democratie vreemd gesteld. In feite heeft de politie en het leger alles onder controle en wordt Perzië dictatoriaal geregeerd. In ieder winkeltje en ieder bureau hangt het portret van de Sjah. Mijn mening dat hiermee liefde voor het vorstenhuis tot uiting werd gebracht, bleek nogal naief. Enkele gesprekken met studenten uit Teheran maakten veel duidelijk. Geheime politie controleert het hebben van een portret. Ontbreken wekt argwaan en een aanklacht van communisme wordt gauw bewezen geacht. Gevangenissen zijn nergens aardig, en al mag het brood in Iran dan lekker zijn, water is er ongezond.

Dit wil natuurlijk nog niet zeggen dat de Sjah niet populair is. De rijken mogen hem wel omdat hij het land vrij rustig houdt, de armen hopen op verdergaande landbouwhervormingen. Tóch wel om te schrikken is het feit dat fel-Mohammedaanse tegenstanders van de Sjah zijn sterkste rechterhand, de vorige premier, hebben laten vermoorden.

In Teheran ontmoette ik in een hotelletje Mohammed Karin. Deze naamgenoot van de grote profeet is een heel interessante kerel. Hij is heel vlot, spreekt zes talen vloeiend en bereidt zich nu voor om in Duitsland, waar hij al 6 jaar studeerde, de doctorstitel te gaan halen. Drie problemen van Perzië komen in zijn persoon mooi uit.

Allereerst de bureaucratie. Om weer naar Duitsland te mogen moet Mohammed van veertien bureaus toestemming hebben. Om dit te bespoedigen is hij van het platteland naar de hoofdstad gekomen. Over twee weken hoopt hij eindelijk de zaak rond te hebben.

Het grote probleem van Perzië is de landbouw. Mohammed weet er bijna alles van, want hij studeert landbouwkunde. De boeren stoken 's winters de mest op, in plaats van er de grond vruchtbaar mee te maken. Ze kijken niet ver vooruit, maar werken overigens wel erg hard. Laudbouwvoorlichting zal hier hulp moeten brengen.

Het derde probleem komt naar voren als Mohammed uit zijn mond laat vallen dat hij verder in Amerika wil gaan werken, want... "In Perzië verdien ik niet genoeg". Inderdaad stromen de academici het land uit. De regering probeert het te voorkomen door hoge geldsommen te vragen (f 400,—) van iedere student die naar het buitenland wil en door de universiteit van Teheran nog meer up to date te maken.

Het is hier niet de plaats om oplossingen te verzinnen. De Perzen en misschien is dat wel het meest opbeurende van dit niet erg optimistische relaas zijn, ook bij erg grote hitte, erg harde werkers.

Volgende week indrukken uit Isphahan.

Arie 't Veld.

SOCIAL CREDIT LEADER TO SPEAK FOR CLAC

The National Leader of the Social Credit Party, Dr. Robert N. Thompson will address a CLAC meeting on Saturday, September 18, at 2 p.m. in the Second Christian Reformed Church of Toronto, 265 Albion Road, Rexdale.

Dr. Thompson will speak on the subject, "God give us Men".

It is a public meeting, to which everyone is invited.

Weet U alles over Family Allowances ?

(Canadian Scene) — Als U tenminste een jaar in Canada bent dan hebt U, als U kinderen hebt, recht op kinderbijslag. Die worden betaald door het Department of National Health and Welfare om U te helpen in de zorg voor Uw kinderen en hun opleiding. Voor kinderen tot de leeftijd van 10 jaar bedraagt de bijslag $6.00 per maand en van 10 tot 16 jaar ontvangt U $8.00 per maand. Alle kinderen die in Canada geboren worden komen onmiddellijk in aanmerking voor deze bijslag. De betalingen volgen in de maand na de **geboorte als de aanvrage** binnen 30 dagen na de geboorte wordt ontvangen. Aanvraagformulieren kunt U verkrijgen op de postkantoren. Ze dienen gestuurd te worden naar het Regional Office in Uw provincie (het adres staat op het formulier).

Gedurende Uw eerste jaar in Canada komt U dus niet voor kinderbijslag in aanmerking, maar dan kunt U hulp verkrijgen uit het andere fonds: Family Assistance. In de dertiende maand na Uw aankomst krijgen zij dus gewoon kinderbijslag. Uw staatsburgerschap of nationaliteit doen hier niets aan af of toe.

De regering maakt de cheques uit aan de personen, aan wiens zorgen de kinderen zijn toevertrouwd. Het kind moet in Canada wonen en de school bezoeken zoals dat wordt voorgeschreven in de wetten van de provincie waar hij woont. De bijslag wordt niet betaald voor kinderen die voor een periode voor meer dan een maand buiten het land verkeren. Zodra het kind terugkeert gaan de betalingen natuurlijk gewoon weer door. U dient dus het Regional Office in kennis te stellen als Uw kind Canada verlaat.

Wanneer U hulp aanvraagt uit het Family Assistance fonds ontvangt U bepaalde formulieren die U prompt dient in te vullen opdat er geen vertraging ontstaat in het zenden van de eerste cheque. Alle documenten die U verzocht wordt op te sturen, zoals bijvoorbeeld geboortebewijzen, worden weer aan U teruggestuurd zodra het Department er klaar mee is.

Het kan voorkomen dat U het Regional Office schrijven wilt over Uw Family Allowance cheques. Vergeet dan niet dat U een van de honderdduizenden bent aan wie cheques worden verzonden. Vermeldt daarom altijd Uw volledige naam en Uw nummer. Het is vooral erg belangrijk dat U Uw naam altijd op precies dezelfde manier spelt. Als U moeilijkheden hebt met de taal, dan kunt U het Regional Office om hulp vragen.

DE "PIRATENZENDERS" VAN EUROPA

DE PIRATENZENDERS VAN EUROPA

Het wordt druk met de vrijbuiters, etherpiraten, pioniers of hoe men de radioschepen op zee wil noemen. In onze kaart geven wij een overzicht van de schepen met radio-uitzendingen van buiten het nationale grondgebied. Deze radiozenders kennen allerwegen een grote populariteit. Toen de eigenaresse van de Zweedse zender "Radio Syd" na een maand gevangenisstraf wegens haar activiteiten met de illegale zender, de gevangenis verliet, werd zij door een grote volksmassa in Malmö verwelkomd. De "piratenzenders" maken overal de hartstochten los, men is er voor of men is er tegen, maar in ieder geval heeft iedereen er zijn mening over. De regeringen die tegen deze zenders willen optreden moeten rekenen op felle protesten.

Begin van dit jaar heeft de Raad van Europa een conventie opgesteld om de uitzendingen van de "piratenschepen" tegen te gaan, maar er zitten in de praktijk een aantal haken en ogen vast aan de uitvoering. Ook de kwestie van de vlag die de "piratenzenders" voeren is een moeilijk punt. De Zweedse zender voert de Panamese vlag maar van de andere schepen weet men het niet. Volkenrechtelijk gezien kan een regering moeilijk optreden tegen een schip dat een vlag voert van een land dat niet de conventie van de Raad van Europa heeft ondertekend. In de conventie zijn de landen ook niet verplicht tegen de radioschepen zelf op te treden. Al met al is het laatste woord over de "piratenzenders" nog lang niet gesproken, al worden de koorden van de wet wel steeds nauwer aangehaald.

OPRUIMING IN LOS ANGELOS

De Gemeentediensten in Los Angelos, California, zijn volledig ingezet bij het opruimingswerk na de dagen van brandstichting en plundering in het Watt district.

STUDENTENLENINGEN MOETEN GESTEUND WORDEN MET BEWIJZEN

(Canadian Scene) — Er zijn nieuwe regelingen van kracht geworden in alle Canadese provincies voor de regeling van studentenleningen, die zullen voorkomen dat er van deze federale-provinciale leningen zoveel misbruik wordt gemaakt als in het verleden. De studenten dienen nu bewijzen over te leggen dat zij het geld inderdaad nodig hebben. En dan zullen de leningen alleen verstrekt worden aan hen die ze inderdaad nodig hebben en niet aan velen, die zoals in het verleden gebeurde, het geld niet nodig hebben. De ouders zullen verplicht zijn bij te dragen in de kosten van hun kinderen naarmate hun salaris. Zij die een belastbaar inkomen hebben van $1000 dienen 13% van hun inkomen bij te dragen. Personen met een belastbaar inkomen van $10.000 dragen 21% bij. De studenten dienen ook zelf bij te dragen in de kosten van hun opleiding uit hun zomerverdiensten, beurzen en andere bronnen. De studenten zullen onder ede moeten verklaren dat de lening nodig is om hun opleiding voort te zetten. De ouders moeten onder ede verklaren dat de inlichtingen in het aanvraagformulier waar zijn.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Ottawa-East, A. G. Van Eek te Fort William, Ont.

REFORMED CHURCH

Beroepen

te Cooksville, Ont., G. Van Dijk te Harriston, Ont.

te Brantford, Ont., J. Van Oostveen te Calgary, Alta.

Aangenomen

naar Exeter, Ont., Kandidaat H. Heeg te Jarvis, Ont.

NETH. REF. CONGREGATION (Geref. Gemeenten)

Bedankt

voor St. Catharines, Ont., A. W. Verhoef te Barneveld (Ned.).

voor Toronto, Ont., W. Suyker te Krabbendijke (Ned.).

voor Lethbridge, Alta., Kandidaat G. J. van der Noert te Capelle aan de IJsel (Ned).

REV. J. KUNTZ NAM AFSCHEID VAN OWEN SOUND

De Christian Reformed Church van Owen Sound heeft Rev. J. Kuntz willen tonen, hoezeer zijn arbeid gedurende drie jaar in de gemeente was gewaardeerd.

Op de avond van 20 augustus was een speciale samenkomst belegd, waarin de gevoelens van oud en jong werden vertolkt. In een gevarieerd programma werd duidelijkt gemaakt, hoe sterk de band tussen predikant en gemeente was geworden. Met veel goede woorden en wensen en onder aanbieding van een geschenk werd afscheid genomen. Owen Sound wilde de pastor maar niet zo laten vertrekken, doch reisde als het ware een eindje met de familie Kuntz mee, door het laten draaien van een prachtige film over het leven en de natuur in British Columbia, waar Rev. Kuntz zijn nieuwe arbeidsveld zal vinden.

Op zondag 22 augustus trad Rev. Kuntz voor het laatst voor zijn gemeente op. In de morgendienst was tot tekst gekozen, "Hij moet wassen en ik minder worden," terwijl in de namiddagdienst als afscheidstekst was gekozen Philip. 1:6, "Being confident of this very thing that He which has begun a good work in you, will perform it until the day of Jesus Christ."

Namens de kerkeraad werd Rev. Kuntz toegesproken door ouderling J. Van Bendegem, terwijl de Ministerial Association was vertegenwoordigd door Rev. Vaughan van de First Baptist Church.

Ondanks het droevige, wat een afscheid altijd meebrengt, was het voor allen een rijke dag. Met verlangen ziet de gemeente van Owen Sound nu uit naar de komst van haar toekomstige predikant, kandidaat John Hofland.

EEN VAARWEL VOOR REV. LOUIS TAMMINGA

"Partir, c'est mourir un peu." Ik meen, dat het Rev. F. Guillaume was, die — in stijl met een nobele afkomst — deze woorden aanhaalde op de afscheidsavond, gegeven voor collega Rev. Louis Tamminga en gezin. Wij zeggen het maar platjes op z'n Hollands: afscheidnemen is een beetje doodgaan... Want zo voelden we het aan in de Maranatha Christian Reformed Church van Edmonton, toen we vaarwel moesten zeggen tegen de predikant, die vijf jaar lang onder ons had gewerkt. Dit heeft niets te maken met sentimenteel gedoe. Het geeft slechts aan welk een plaats Rev. Tamminga zich verworven had bij zijn gemeenteleden, jong en oud. Het is een plaats in ons hart.

Hij kwam tot ons in 1960 van Noord British Columbia, Telkwa en Smithers, zijn eerste gemeente. En het mag wel vermeld, dat hij door sommigen hier met gemengde gevoelens ontvangen werd. Wat moest zo'n predikantje, met zegge en schrijve drie jaar ervaring, in een stadsgemeente, dubbel zo groot en met een groeiend aantal problemen? Maar het was van de aanvang duidelijk, dat de nieuwe dominee niet voor een kleintje vervaard was. Voor moeilijkheden ging hij niet uit de weg, reputaties en getallen imponeerden hem niet. Kortom: hij was in Alberta's hoofdstad op zijn plaats en voelde zich er zo "happy" als de spreekwoordelijke vis in het water. Hier kon hij zijn energie kwijt, niet alleen in de kerk, maar ook op ander terrein. Voor onze ogen ontplooide hij zich. Ja, ik vermoed, dat hij zelf zich niet eens ten volle bewust is hoezeer hij met zijn gemeente meegegroeid is in zijn jaren te Edmonton. Vijf gezegende jaren, in dienst van de Zender, die hij zo innig liefheeft.

Het is dit laatste, dat meer dan iets anders hielp om de Maranatha Church te binden aan haar predikant. Wanneer hij preekte, sprak hij uit een sterk persoonlijk geloof, over twijfel en verslagenheid, die hij zelf gekend had, uit een overwinning, die hij zelf behaald had. Nimmer gehuld in de koele verhevenheid van de intellectueel, stond hij naast zijn gemeenteleden in een hartelijk meeleven. Hij leerde ons als een kind van God, dat het heimwee meedraagt naar het verloren paradijs en met diep verlangen uitziet naar de dag, dat het weer opengaat op het woord van de Vredevorst. Hij predikte ons met vreugde het "Paradise regained".

Blijde christenen zijn helaas maar al te zeldzaam, ook in de gelederen der predikanten. En het was de blijheid van Rev. Tamminga's geloof, die zo vaak uitkwam bij zijn werk in onze gemeente, op huisbezoek, op ziekenbezoek, in zijn omgang met de kinderen en jongelui. Vooral deze zullen hem wel missen, want hij was enkele jaren president van Noord Alberta's Young People. Veel heeft hij ook gedaan (en geschreven) voor onze teenagers, die de highschools bezoeken. Het was voornamelijk op zijn initiatief, dat de Highschool Club werd opgericht, die eens per maand samenkomt om een onderwerp te bespreken in het licht van de Bijbel. Nu zwijg ik nog van zijn actieve belangstelling voor de christenstudenten aan Alberta's University. Maar geloof me: wie Rev. Tamminga met een groep jongelui zag, had moeite er de domínee uit te halen! Hij is een man, die jong is met de jongeren.

Waar men hem ook zeer zal missen, is in de bestuursvergaderingen van de Christian Action Foundation. Over deze organisatie heb ik in C.C. reeds eerder geschreven en dus weten de lezers misschien, dat Rev. Tamminga er de president van was. Hij was (of is nog?) hoofdredacteur van de "Vanguard", het maandblad, dat van de C.A.F. uitgaat, en zijn weg vindt over geheel Canada. Vele zijn de artikelen, die van zijn hand verschenen in de "Vanguard". In zijn grote interesse voor de politieke en sociale problemen van ons land, schroomde hij niet die aan de orde te stellen, in een eerlijke poging daarover God's Woord te laten spreken. Hij had contact met talrijke vooraanstaande figuren in het kerkelijke en politieke leven van onze provincie, was "kind aan huis" bij de Alberta Legislature, en ging zelfs enkele malen op bezoek bij Premier Ernest C. Manning. Dit alles voor de zaak der christelijke actie, die ongetwijfeld in de West heel wat aan deze predikant te danken heeft.

Nee, het was bepaald niet mijn bedoeling om in dit stukje zo te gaan uitweiden. Want deed men dat over elke geliefde pastor, die vertrokken is, dan kon C.C. wel vol staan elke week. (Zou dat even een eentonige boel worden.) Maar het is een feit, dat de vijf jaren, door Rev. Tamminga in onze stad doorgebracht, van betekenis gebleken zijn. Niet alleen voor onze "eigen" mensen, maar ver buiten die cirkel. En zo'n man vertrok nu uit Edmonton naar Sioux Center, Iowa. Juist: naar de States! Is het wonder, dat we dit heel jammer vinden? We gunnen de Amerikaanse gemeente van harte een nieuwe pastor. Naar ons inzicht echter — om maar weer met Rev. Guillaume te spreken — behoort deze predikant niet "south of the border", maar in Canada, waar we christenen met zijn uitkijk en begaafdheid zo hard nodig hebben. Een standpunt, waartegen natuurlijk bedenkingen zijn aan te voeren, maar het is de hoop van velen, dat dit hem na niet te lange tijd getoond zal worden.

Wel, we namen afscheid van Rev. en Mrs. Tamminga op een gemeente-avond, die stond onder de bekwame leiding van onze "associate pastor", Rev. E. O. Holkeboer van Stony Plain. (Deze maakte zich bij de jeugd van Maranatha onvergetelijk door zijn klassieke vertolking van "Oscar"...) Klein en groot nam deel aan het programma, diverse afgevaardigden spraken een woordje, ontdekkende — voor de Tamminga's! — rijmen werden voorgedragen, het zangkoor zong, en de band speelde, zo overweldigend, dat het kerkdak haast instortte. Het was een bijzonder vrolijke avond, vol geplaag en steekjes onder water. Aan het slot werd de scheidende pastor en zijn echtgenote met enkele waarderende woorden een radio-combinatie gepresenteerd. De zondag daarna preekte Rev. Tamminga hier voor de laatste maal, in een overvolle kerk. Zijn tekst was uit 1 Petrus 2. Toen waren de vrolijke gezichten wel betrokken...

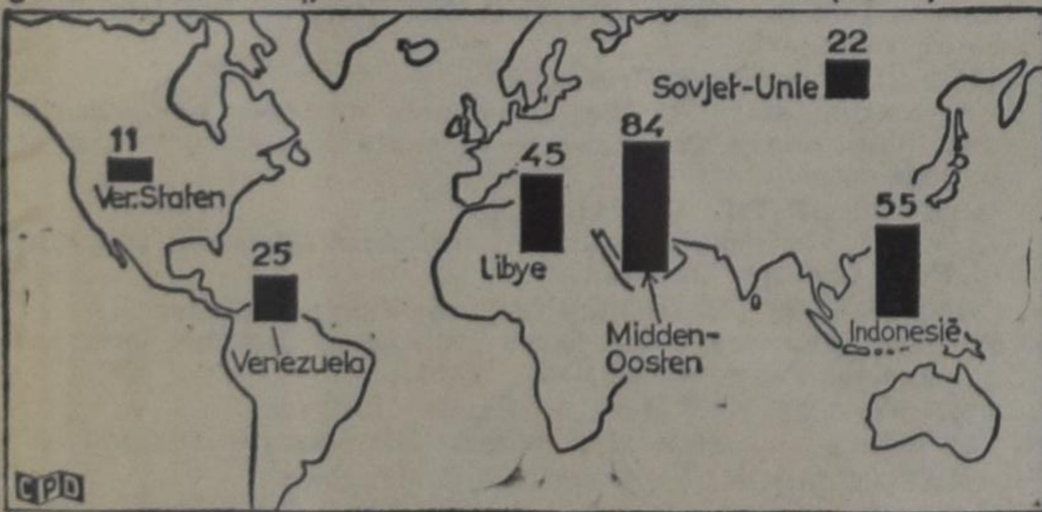
Het is bij gelegenheden als deze, dat we het beseffen: hoe ontoereikend woorden kunnen zijn. Maar laten we ons best doen. We wensen onze voormalige pastor God's zegen toe, bij zijn werk te Sioux Center, waar hij meer tijd zal vinden voor rustige studie dan hij ooit vinden kon in Edmonton. Wij bidden, dat hij ook daar zijn gemeenteleden mag troosten met zijn sterk geloof in de toekomst, belichaamd in onze Here Jezus Christus, en dat hij zijn humor en zijn warme belangstelling voor de medemens zal behouden, al zijn dagen. Vaarwel!

"Laat dit zijn een getuigschrift,
kort en simpel,
dat hij eens tonen mag
in 't nieuwe Jeruzalem:
met vreugd ging hij ons voor
de weg ten leven,
zijn woord was brood,
wij zagen Christus in hem."

Namens de Maranatha Church van Edmonton, Alberta,

T. Van Ameyde.

DE AARDOLIE RAAKT OP
geraamde duur van exploitatie der bekende aardoliereserves (in jaren)

DE AARDOLIE RAAKT OP!

De wereld heeft steeds meer aardolie nodig, als uiting hiervan zal b.v. de raffinagecapaciteit van West-Europa tot 1968 jaarlijks met 11% toenemen. Volgens een berekening van de oliecommissie van de Europese organisatie voor samenwerking en ontwikkeling (OESO) zal de wereldvraag naar olieprodukten in de komende jaren met ca. 5% per jaar toenemen. Alle aardolie van de wereld komt uit ca. 50 landen. De olierijkdom in de bodem is echter niet onuitputtelijk. Voor 90% van de landen die aardolie produceren is een berekening gemaakt van de aardoliereserves die deze landen in hun bodem bezitten. In onze kaart geven wij de geraamde duur van exploitatie der aanwezige aardoliereserves op basis van het huidige produktiepeil. Het Midden-Oosten heeft de langste levensduur met zijn 84 jaar, de andere olielanden moeten het met veel minder doen. Voor Venezuela is bij de raming aangenomen dat de reserves in de "Orinoco Tar Belt" in produktie genomen worden, hetgeen thans nog niet het geval is, al zijn er wel overwegingen in die richting bij de betreffende aardoliemaatschappijen in Venezuela.

De aardolievoorraad nadert langzaam zijn einde en dan moet men andere energiebronnen ter beschikking hebben. Mogelijk wordt een nieuwe energiebron de aardolievelden onder de zeebodem, want op het land is de aardolie dan praktisch verdwenen. Uiterlijk 84 jaar is niet zo lang.

GEEF UW
ADRESVERANDERING
steeds tijdig op aan de
ADMINISTRATIE VAN CALVINIST-CONTACT
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

THE OFFICE BEARERS AND EX-OFFICE BEARERS CONFERENCE
of the
Christian Reformed Churches
in the
FRASER VALLEY, B.C.
will hold its
FALL MEETING
D.V. on
FRIDAY, SEPTEMBER 17th, 1965
in the
LANGLEY CHR. REF. CHURCH
at 8:00 P.M.

Een Nederlaag voor het Modernisme

Wij schreven reeds meermalen over de nieuwe zondagsschoolcursus die gezamenlijk werd uitgegeven door de United Church en de Baptisten Conventie van Ontario en Quebec, en maakten ook melding van de onrust die daardoor in de betrokken kerken werd veroorzaakt. Door de vrijzinnige kerkleiders werd reeds meermalen de klacht uitgesproken dat onder de gewone kerkleden het aantal "fundamentalisten" blijkbaar groter was dan men had verwacht.

Nu komt het verblijdende bericht dat de Baptisten Conventie in haar laatst gehouden algemene vergadering met 75 stemmen meerderheid besloten heeft de 30-jarige samenwerking met de United Church van Canada voor zondagsschool-literatuur onmiddellijk te beëindigen. Het vrijzinnige element in deze Baptisten kerken, dat verantwoordelijk was voor het aangaan en handhaven van dit onheilig verbond, heeft hiermede een grote nederlaag geleden.

Er was al een jarenlange ontevredenheid onder de Baptisten dat degenen die werkzaam waren in het bestuur van het Departement voor Christelijke Opvoeding vele jaren hebben samengewerkt met personen uit de United Church, die daar een dergelijke functie bekleedden, om vrijzinnige literatuur te produceren. Maar de bom barstte toen ruim een jaar geleden het eerste deel van de nieuwe zondagsschoolcursus werd aangeboden.

De Gospel Witness, waaraan wij een en ander ontlenen, zegt daarvan: Na zorgvuldig onderzoek is ontdekt dat er geen enkel dogma is van het christelijk geloof dat deze cursus niet openlijk loochent. De inspiratie van de Heilige Schrift wordt bespottelijk gemaakt, openlijk veroordeeld als geheel onbetrouwbaar, met betrekking tot zijn autoriteit. En wat betreft de maagdelijke geboorte van Christus, Zijn godheid, Zijn zoendood voor de zondaren en Zijn lichamelijke opstanding uit de doden, deze voorname dogma's worden in hun geheel uit verachting verworpen. De Baptisten Conventie zit nu met het probleem wat men met de boeken moet doen die de lessen van deze cursus bevatten en waaraan de Conventie naar schatting $100,000.— heeft ten koste gelegd. Dr. Leland Gregory, algemeen secretaris van de Conventie, heeft volgens de pers gezegd: "Er is geen ruimte voor de overgeschoten boeken in het kerkelijk hoofdkwartier in Toronto."

De Gospel Witness adviseert de broeders ze maar te begraven in een graf dat nooit zal worden geopend of misschien nog beter het voorbeeld te volgen van de broeders te Efeze, die na hun bekering hun slechte boeken "bijeen brachten en verbrandden ten aanschouwe van allen".

Verder wijst de Gospel Witness er op dat vele goede Baptisten gaarne zouden zien, dat een grote schoonmaak zou worden gehouden en dat om het getuigenis van het zuivere Evangelie van Jezus Christus te bevorderen, alle posten die bezet worden door vrijzinnigen, vakant zouden worden verklaard, om zo spoedig mogelijk opnieuw bezet te worden door mannen die bekend staan om hun gezond christelijk geloof.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

— KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS —

PICNIC
Gesprekken

(Vervolg van pagina 5)

een lief meisje, en ze is ook goed schoon, 't is helemaal niet waar dat alle Canadese vrouwen zo smerig zijn in huis. We kunnen elkaar al aardig verstaan, en ik kan ook al wat overweg met haar electrisch fornuis, 't scheelt natuurlijk ook dat ik nu zelf al een poosje een Butagasstel heb. Ik kan ook al wat Engels: Mom is swiet," zegt ze, "en dat betekent dat ze me wel lijden mag."

Haar buurvrouw heeft belangstellend geluisterd, en komt nu zelf ook los.

"Och, ik had me voorgenomen om alles hier mooi te vinden," bekent ze, "als je vier maand bij je kinderen in huis bent, dan kun je niet steeds kritiek leveren. Maar wat moet ik me soms beheersen! Als ik zie hoe mijn schoondochter een heleboel dingen heel anders aanpakt dan ik vroeger deed, dan zou ik haar er zo wel op willen wijzen. En zo hard als ze die lytse bern soms aanpakt. Die kinders zijn zo lief als wat, maar ieder keer krijgen ze een afstraffing. Ze weten precies dat beppe niet zo streng is en ze wel weer troost met een snoepje. En toen ik mijn schoondochter zei, dat ze veel te streng was, en ook wel eens wat door de vingers kon zien, durfde ze ook nog te zeggen dat ze twee keer zo lastig waren omdat ik me er steeds mee bemoeide."

Haar man schiet in de lach. "Mijn vrouw's grootmoederlijk hart bloedt, als een van die rakkers eens op een straffe manier aangepakt wordt," plaagt hij haar, "maar ze vergeet dat ze 't zelf haar jongens vroeger ook deed."

Mijnheer de Rijk zit onder de hand wat verveeld rond te kijken. Hij heeft al wel even gepraat met z'n buurman, maar 't gesprek stokte gauw, toen bleek dat de laatste praktisch geen enkele intelligente opmerking wist te maken over de sociale en economische verschillen en omstandigheden tussen Canada en Holland. Veel verder dan een paar losse opmerkingen kwam het niet, en mijnheer de Rijk wou nu wel eens een diepgaand gesprek gaan voeren. Hij is hoofdonderwijzer, en uit hoofde van zijn beroep weet hij natuurlijk een hoop dingen veel beter dan de doorsnee middenstander of arbeider. Hij zal proberen straks naast de dominee te gaan zitten, die lijkt de enige intellectueel te zijn in dit gezelschap.

Hij denkt nog wat na over zijn verblijf hier. Al met al is 't hem niet meegevallen. Hij is hier maar voor vier weken, maar de eerste week had hij 't al wel bekeken. Op cultureel gebied is het maar een arm land. Och, het begint hier ook wel te komen, maar 't is toch geen vergelijk met z'n dierbaar vaderland. Het natuurschoon hier is indrukwekkend, dat geeft hij toe, maar zoveel is nog woest en onaangetast door mensenhanden, geef hem zijn keurige straten in Holland maar, met de nette tuintjes en plantsoenen.

En dan z'n dochter, die zich levend op een farm begraven heeft; zij met haar diploma gymnasium en haar liefde voor muziek. Wat had zo'n kind in Holland niet kunnen bereiken, en nu wast ze luiers en praat over melkcontracten en Jersey koeien en corn crops. Och, ze schijnt wel gelukkig te zijn, en Don, z'n schoonzoon, is wel een beste vent, maar helaas weinig ontwikkeld. Hij heeft alleen maar een paar jaar landbouwschool, en zijn uitspraak van de Engelse taal is abominabel. Hoe die kinderen het hier uithouden, vier mijl van de bewoonde wereld, is hem een raadsel. Alleen uit stomme verveling is hij vandaag hierheen gekomen. Zijn schoonzoon heeft de eerste tijd nog geprobeerd hem aan 't werk te krijgen op de farm, maar daar past hij voor. Hij is hier uiteindelijk met vakantie.

Vader en moeder Verhoeven zitten dicht naast elkaar. Ze zijn de oudsten van 't gezelschap. Beide al in de zeventig. Dit is de reis van hun leven, en ze genieten met volle teugen van hun vijf kinderen hier met aangetrouwde kinderen, en van hun 25 kleinkinderen. Alleen jammer dat ze dat kleine grut zo slecht kunnen verstaan. Ze vinden Canada een prachtland, het enige wat vader Verhoeven maar matig kan waarderen zijn de korte broekjes waarin veel huismoeders, z'n eigen dochters en schoondochters niet uitgezonderd, hun werk doen. "'n Bietsje nakend," is zijn commentaar.

Wanneer allen in een grote kring gezeten zijn, na de picnic, worden de gesprekken meer algemeen. De dominee, hoe kan het ook anders, begint over het kerkelijk leven hier onder de Hollandse immigranten, en dan is iedereen het er over eens dat de meesten zich hier scheel betalen voor kerk en school

"De band is hier wel hecht, zo onder elkaar," vindt een vriendelijke huismoeder, "in tijden van ziekte helpen ze elkaar veel, maar de rivaliteit onder elkaar is ook veel groter. 't Valt mij op dat ze hier veel meer dan in Holland praten over geld en vooruitkomen."

"Dat is ook logisch," vindt haar buurman, "de meesten kwamen hier platzak, en hebben veel harder moeten werken voor een bestaan dan de mensen in Holland."

"Ja, en ze moeten hier ook aan hun pensioen denken," valt vader van Dam bij. Zijn zoon is weliswaar nog maar 30, maar Van Dam en zijn vrouw krijgen sinds enkele maanden de O.A.W.-uitkering, en hij heeft het nu beter met niksdoen dan met een heel leven van hard ploeteren, iets wat voor hem nog steeds een bron van verraste verwondering betekent. Hij zal dan ook geen gelegenheid voorbij laten gaan, dit onderwerp ter sprake te brengen.

De gesprekken kabbelen nog een poosje door. Dan stelt de dominee voor allemaal een lied te zingen. "Het Wilhelmus," stelt vader Verhoeven voor, "dat kennen we allemaal." En omdat hij de oudste is stemt iedereen hiermee in, en weldra klinkt het volkslied, begeleid door de treurige muziek van een mondorgel, door het park. Na afloop maakt vader Verhoeven nog een wijze opmerking, waarmee bijna iedereen het weer roerend eens is. "Canada is een mooi land," concludeert hij, "maar ik hoor in Holland."

B. Hosmar.

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

"Splashdown" verouderd?

Ondanks de tot heden steeds geslaagde landingen van de Amerikaanse Astronauten in de oceaan, zoeken de deskundigen naar een veilige methode om de space schepen rechtstreeks naar de vaste grond te laten terugkeren.

De foto toont hoe een onbemand, namaak Gemini-spaceschip succesvol een grondlanding maakt. Na een 12.000 voet val werden te Fort Hood, Taxes, de afremrockets in werking gesteld.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

#CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

THE PULPIT IN THE HARBOUR

The telephone rang. Only five words were spoken: It's: go at shed 56. By pre-arrangements three more times the same telephone rang and the same message was transmitted.

Half an hour later a car was speeding down the nearly deserted, rain-drenched harbour road. Five people, two guitars and a mandolin were on the job. The time: 6:45 P.M. The day: Sunday.

On the "Trecarrell", an English graincarrier I had arranged for a worship service. The recreationroom had been especially cleaned for the occasion, and the crew had been informed. — Yet no one knew how it would shape up.

As we stumbled down the slippery gangway a young steward and self-appointed 'fore-runner' shot into the hallways, pounding the doors of every cabin and 'announcing' the service as he bellowed: "They are here, you want to come aft for religion." Obviously they wanted to, for in less than fifteen minutes two-thirds of the crew was huddled together in the small recreationroom ready to 'undergo' religion. And Religion they got.

It was not in the form of the traditional church service. But it was reverent. And respectable. And dignified.

The "New Frontier Singers" an excellent folk-music group of the Christian Reformed Church of Montreal, was in top shape and received warm applause. The Scripture version was the 'Cotton-patch' translation, a very lively up-to-date rendition of the powerful Word of God. The prayers were said in unison, unprompted, loud and clear. And the sermon listened to in breathless silence declared the love of God in Christ and invited all of us to get back into the right relationship with Him Who continues to 'bother' with us because His heart goes out to us.

After the service we were invited for English tea, and it disturbed no one that due to the long journey the ship had made only one spoon was left available for all. It became a communal spoon. It symbolized the communion of saints. It expressed the crew's gratitude for the service, for the fact that a group of christians had come to bring something . . .

And as for the effects? — Well, God is keeping the score. To us He only said: Preach, in season and out of it, from roof-tops and in recreationrooms. — And that's what we did.

Now this is but a sample of what transpires at the Montreal Harbour. Throughout the week the same Gospel goes forth, but the setting may be different. It may be a kitchen where the heat runs up to 105 degrees. It may be the engineroom where the generators function as 'organ'. Trouble is the 'organ' does not stop when the sermon begins. It may be the diningroom or an individual cabin. It does not matter. A steel ballustrade, a cot, the side of a lifeboat are just as good pulpits as the most ornate church-pulpit you can find.

For although it may but seldom be expressed in so many words, in front of each one of my 'pulpits' I meet people who somewhere in the conversation seem to be asking a question that has been asked once before by two greeks:

"Sir, we want to see Jesus."

Rev. H. Uittenbosch,
St. Lawrence Seaway Chaplain

THE WORLD AROUND US

Election Speculation and the Cabinet Meeting

On Monday, August the 16th, Social Credit leader Robert Thompson went on national television to tell the Canadian people that a federal fall election, held under the old distribution, would be immoral. The next day, New Democratic leader Stanley Knowles picked up, and elaborated upon the same argument.

On Wednesday, Prime Minister Pearson emerged from an early Cabinet meeting, saying that "the possibility of an election was not raised at the Cabinet meeting and won't be". While this may have been true, it is evident that the morality (not 'possibility') of an election was discussed, for after the Cabinet meeting Prime Minister Pearson began attacking the moral argument which Mr. Thompson had formulated only a day and a half earlier. The Prime Minister said: "Apparently, it is immoral for the Government of the day to exercise its discretion and go to the people, but not immoral for the opposition to defeat the Government and force an election before redistribution. If the redistribution argument applies to the Government, it applies to the opposition as well". And this argument is very strong and well founded, for the Social Credit Party has threatened to defeat the Government (and thus take it to the election polls) by withdrawing its support, without indicating that such a lack of support and consequent defeat would never be exercized because of the 'immorality' of a federal fall election.

Prime Minister Pearson further strengthened his argument by stating that the new redistribution process could not be completed until the end of 1966. Although this fact strengthens the Prime Minister's argument, it may be noted that only weeks earlier, reports seemed to indicate that the new redistribution process would be instituted in early spring of 1966. Why the sudden change?

The Cabinet meeting of August the 18th not only shattered Mr. Thompson's somewhat thoughtless moral argument, but opened the door (even wider than before) for a late October or early November election. Prime Minister Pearson has made no secret of the fact that he wants an election before the fall of 1966. The majority of the Cabinet ministers appear to have been pressing the Prime Minister for a fall election. And Prime Minister Pearson, who has now removed one of the two major obstacles to a fall federal election — namely the 'immorality' of a fall election — is presently engaged in some political fishing in the West. Everything seems in favour of a fall election.

But the time is running short. The Liberals do not like to hold elections after November 15th, and properly so because the weather has a tremendous influence on the number of citizens coming out to vote. On the other hand the earliest possible date for a fall election is on Monday, October 25th, for Prime Minister Pearson has made it clear that he will not decide upon a fall or spring election until his return from the West on August 29th.

Why should Prime Minister Pearson want a federal election in the fall? The lack of Progressive Conservative leadership and a constructive P.C. program, and the increased western support which can be expected from the Russian wheat sale, will undoubtedly influence his decision; but can the Prime Minister expect a greater majority?

Liberal popularity is high in Quebec, and an election may now return as many as 70 to 75 seats, but their popularity in Ontario has somewhat declined. In the Maritimes their popularity appears unchanged, while in the West it will likely increase. It is logical that the Prime Minister is assessing the size of this increase now. If it turns out to be significant, a fall election will possibly be called. If it is not significant, a fall election will likely be called off.

But if a fall election is decided upon, it is unlikely that a majority group will regain the political reigns. It is true that the disgust for the Progressive Conservatives is at an all-time high, but whether it is strong enough to produce a majority Liberal Government is questionable. Minority governments are becoming more and more a part of the Canadian political scene, because the diversity of cultures and languages are gradually forcing more and more political parties into existence, thereby reducing the possibility of majority governments.

A fall federal election will probably return a minority Liberal Government (or a small majority Liberal Government) with an "over-representation" of Quebec. Half the Government will then be Quebec representatives, enabling stronger reflection of the cultural diversity and conflict on Parliament Hill. Under those conditions we may well see not only a greater split between English and French Canada, but also a direct split within the Liberal Party, which will be stimulated by the same factors which forced MP Balcer to leave the Progressive Conservative Party, and which split the Social Credit party along similar English-French lines.

H. R. Jonker.

KIRCHENTAG 1965

❸

BY SIDNEY GREIDANUS

Protestant - Roman Catholic Relations

A number of years ago I took part in a Bible distribution campaign in Grand Rapids. At the "kick-off" meeting the question was asked what our approach should be to people belonging to the Roman Catholic church. The answer was that they should be approached as the non-Christians because they were a people without the Bible. You can imagine my surprise when my R.C. hosts told me the first evening with them that they belonged to an active Bible club. Either things have changed in the last two years, or (some) German Roman Catholics are different from those in the Grand Rapids area. Regardless of which is true, I have learned that the simple black-white picture does not hold. In 1965 we must see the various people in Anscochrome color. What I mean by this rather far-fetched metaphor is that there is a difference between one Roman Catholic and another and many shades in between. Often we tend to think of them as a homogenious body whose teachings we can learn from the Pope, Council, R.C. theologians, etc. Perhaps this is best expressed in the fear some of us have in the U.S. of working together with R.C. individuals in an organization like the Citizens for Educational Freedom (C.E.F.). When, for example, the Roman Catholics in Spain persecute the Protestants, we tend to condemn the whole R.C. church and all individuals belonging to it for this. But this presents a false picture. The R.C. church seems to have as many divergent streams in it as the Protestant churches. It is my conviction that one can no longer judge the Roman Catholic individual, if one ever could, by what the Pope says, nor by what the church teaches, but only by personal conversation with the person concerned.

I was struck by the fact of the ignorance of my hosts concerning official R.C. teaching. They were unaware, for instance, of the tendency in R.C. dogma to raise Mary to a position of equality with Christ. Whether ignorance of their own church's teaching can be excused or not is not the point at issue here. The point I want to make is that I could not have met the only family in the whole R.C. church that were not aware of its official teachings. There must be many simple believers in the R.C. church as well as other churches which are not only ignorant of the so-called official stand of that church but are not interested in nor able to follow the highly refined theological discussions of the present. What's the matter with these people? don't they know that doctrine is important? don't they know that it is their duty to join the true church? are they stupid? I cannot answer for these people, but I can tell you about the family I met: They are university graduates; they are active members of the R.C. church, attending their own local church as well as the odd ecumenical church service; they attend their Bible club faithfully; in the home they take turns praying aloud before every meal, and while I was with them I was also included in this arrangement, while, when eating out they are not ashamed to pray silently before every meal. They took me in like their own, and we had wonderful discussions every evening till 1 or 2 in the morning. Though my German is not good, I can assure you that I got to know this family. And I am convinced that they are real Christians, that they confess Christ as the only Mediator. Being in this family I was with fellow believers with whom I felt one in the Lord — but they are tagged Roman Catholics. The church situation in Germany, as in Holland, seems to be in a state of ferment, and I have heard people say that the lines between churches should be drawn differently than they have come to be historically.

Unfortunately I missed the dialogue between Lorenz Kardinal Jäger, Archbishop of Paderborne and Prof. J. Beckmann, President of the Evangelischen Kirche in Rheinland. Unknown to me they had changed this event from Saturday to Friday. But the fact that this dialogue about the Vatican Council could be held by such eminent church representatives speaks for itself. I did attend the speech of the well-known R.C. scholar Prof. Karl Rahner of München about "The Origin of our Freedom." I did detect his emphasis on the sovereignty of God, but the combination of Dr. Rahmer, like a good German, speaking in kilometer-long sentences, and I being tired, leave me unable to evaluate this speech properly. Saturday evening I attended an inter-confessional prayer meeting held in a R.C. church. Written (stencilled) prayers as well as some 13 Bible passages were read, partly by "laymen" in front of the church, partly by all participants. In addition Psalms and Hymns were sung. The R.C. Archbishop of Cologne, though nearly blind, also attended this meeting.

Sunday morning I went with my hosts to their local R.C. church. The service had the usual, to us often meaningless, symbols. But hardly a word of Latin was heard. And I was surprised at the great deal of congregational participation in the service, not only in answering the priest, but also in the prayers and especially in the singing of many hymns accompanied by an organ. Many parts of Scripture were read, and we heard a 15 minute sermon on the Unjust Steward. Though the sermon was very simple and avoided the difficult parts in this parable, the contents was thoroughly biblical.

A final indication that (some?) Roman Catholics in Germany are not as far removed from us as the official dogma would lead us to believe is an event that happened at the Kirchentag, which was related to me by a Dutchman on the train home. He had attended a small Protestant service at which the Lord's Supper was celebrated. Also in attendance was a R.C. priest. Surprised at this the Protestants had asked the priest if he wished to partake of communion with them. He had said, yes, but he also wanted to invite the Protestants to his mass the next day. Asked if his church would allow such behavior he had simply answered: This is a matter between God and me. And so the next day this Dutchman from the Hervormde Kerk and other Protestants partook of the R.C. mass. We may well question this spontaneous but highly irregular and experimental form of ecumenicity, but it makes clear again this point that R.C. individuals cannot simply be identified with today's R.C. church, and certainly not with that church of the time of the Reformation.

Before jumping to conclusions, however, it is necessary to raise at least two caution signs. First, the fact that we may not generalize from official R.C. dogma or persecutions in Spain to all Roman Catholic individuals works also in another direction: We may not generalize from a few individuals we have met to the R.C. church as a whole or individuals elsewhere. I am rather certain that our people in Montreal may have had different experiences than I had in Germany. The beliefs of individuals can only be determined by close personal contact and conversation with those individuals. Secondly, though one can only get to know the R.C. individual by personal contact, another factor enters in, namely, that he will in greater or smaller measure be influenced by the R.C. church. We must never forget that R.C. doctrine and policy is (still) dictated from the top down: by the clergy, and that by a very select group. This means that the layman and and even the local priest have no say in the direction the church will take.

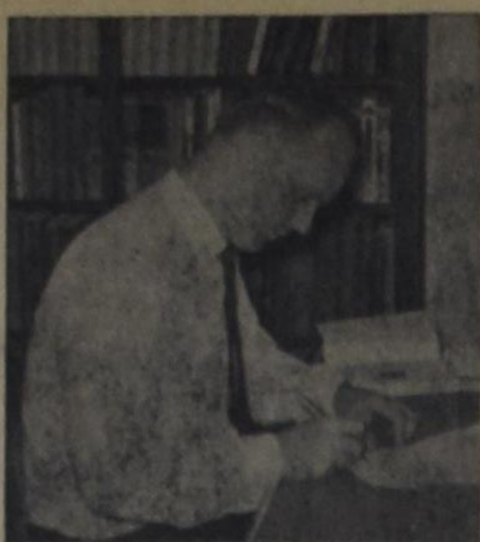
In spite of this, or perhaps better, just because of this, we have a task with respect to the R.C. church and the individuals within that church. As the priest who partook in the Protestant communion pleaded so stirringly: "You Protestants must never leave us alone. We need you."

Concluding Remarks

One could write much more, e.g. about the Dutch-Belgian ecumenical service at which a Lutheran, a Gereformeerde, and other ministers handed out the sacrament of the Lord's Supper, or the Protestant nuns who performed a presentation of the parable of the Prodigal Son, or the evening performance of the life of Dietrich Bonhoeffer. But all articles must come to an end.

My interest in finding out the theological climate in Germany not only among the theologians but also among the "laymen" will have been evident. A difficult choice of the many events offered had to be made, hence it is impossible for one man to get the whole picture into focus. But I hope that I have been able to share some experiences and thoughts in this important but rather limited area. It is clear that the German theologians must be critically used; one should guard against thinking that traditional terminology has the same traditional meaning, but they ought not to be ignored. Far better is it if we meet them, try to understand them, and correct them

(Continued on page 10)

THE LITERARY SCENE

MAN, NATURE AND GOD IN "THE AMERICAN SCHOLAR"

(A CRITIQUE)

The One Man idea, developed by Emerson in "The American Scholar", must be considered as a concept originating in transcendentalism, tending toward a Unitarian type of Pantheism, lending to what may be called humanitarian Narcissism, and forming an antithesis to confessional orthodoxy.

In his role of interpretive writer, Emerson is to discover and explain truths at the heart of actual characters and events. Mirrors of truth he does discover and re-create in his "The American Scholar". But at the same time he creates an image that is ". . . like a man who observes his natural face in a mirror . . . and goes away, and at once forgets what he was like." (James 1, 23, 24).

Belonging to the Transcendental Club, Emerson believed in the immanence of the Divine in the finite existence, a notion largely derived from nineteenth century European philosophers. In accordance with his beliefs, Emerson's interpretation of man creates a face that is superbly beautiful, however, unreal. It is the image of the One Man, wearing a halo of Divine dignity ("the mind is braced with labor and invention . . ."). The Ideal Scholar, or Man Thinking, out-thinks "The Thinker" of Rodin. Emerson's One Man, like Nietzsche's **Uebermensch** (superman), evolves from the natural face in the mirror of truth. Eventually he might come to dwell in a world that is like mythical Elysium, "the happy land of perpetual day".

The mirror of truth which Emerson holds up is a two-sided one. The one side has a normal focus, and gives a glimpse of man's natural face in 20/20 vision. It is the face of a man who is a member and a projection of mankind. He is created in the Divine image, but is depraved of the godlike by his social functions. He is Man, who has become degraded to a mere finite, earth-bound man. His priestly and kingly offices, once comprised in the One Man, now are divided among individual men. The Scholar, for one, is no longer the personification of intellect itself, but has become the "delegated intellect". This, according to Emerson, is man in the degenerate state. He is a "mere thinker, or . . . worse, the parrot of other men's thinking".

The reverse side of the looking glass mirrors Man magnified beyond himself and beyond frame. It is the reflection of Emerson's One Man idea. This man must not be understood as part of mankind, but as One Man, an individual who, "rightly viewed, comprehendeth the particular natures of all men". This individual is mankind personified. He is all of men, "the original unit" — undivided, undelegated, non-depraved, and the perfect image of the Divine. He is man in the right state. He is "Man Thinking", meaning that he is an all-professional officer, an omnitalented **Uebermensch**, a superior Scholar, in short, the ideal man.

To the ideal man, the highest possible act is art. In it he enters, as it were, the Divine mind. The One Man "believes himself inspired by the Divine Soul which also inspires all men". Creative action, therefore, is man's highest attainment; it is the only thing in the world of value. "Whatever talents may be, if the man create not, the pure eflux of the Deity is not his . . ." Creative performance, with sacredness attached to it, is Man's **donum superaditum**. The Divine then, is that which originates in nature.

The Divine spark touches man, permeates his soul, enflames his mind, and stirrs him into sacred creativity. During his lifespan man kindles the flame of the godlike; when he expires the inner light dims with him.

Nature is man's alter-ego, that "web of God", which is "circular power returning to itself", resembling man's own spirit. Nature and man proceed from the same root; it is the "Soul of his soul". Thus the Divine is transcendent in the sense that it re-occurs in the time and the man following, and so on, in cycles without end. Every age, each generation, is re-creative of the Divine.

Man-in-the-right-state, nevertheless, muses humanitarian narcissism. Narcissus, stooping down to the clear spring water, falls in love with his reflection, and lies gazing into the pool, hour after hour.*) In "The American Scholar", the ancient precept "Know thyself" falls in Platonic love with the modern maxim "Study nature". In nature man finds himself reflected. It is the "opposite of the soul, answering to it part for part". "Its beauty is the beauty of his own mind". Man, thus responding to the love call of nature, finds the latter becoming the "measure of his attainments".

*) Graves, The Greek Myths, Vol. I, p. 287.

Gazing into the pool of nature, Emerson sees his Man reflected: "The world, — this shadow of the soul, or other me, lies wide around". In other words, man himself is the object of his love. He himself is the center of the universe: "The world is nothing, the man is all; in yourself is the law of all nature . . . in yourself slumbers the whole Reason".

There is in the Address no clear distinction between man, nature and God. They are conveniently intertwined like a three-cord rope running throughout the essay. As a result it is for one whose evaluation of the three is limited to "The American Scholar", difficult to determine exactly what Emerson means by each of those. The idea of God can perhaps be nearest approached in examining the Man-in-the-right-state, and the degenerated man, and in contrasting the two.

The delegated man and the Scholar may be considered as personifications, representing the movements which caused a dualism in the American scene of Emerson's time. They seem to contribute to, if not constitute, the two tragic forces struggling in Emerson's mind. Whatever his ecclesiastical background, in "The American Scholar" Emerson is pre-occupied on the one hand with what in literary jargon is referred to as "Calvinism", and on the other hand with what may be called Humanitarianism.

The struggle concerns the image of man. The "Calvinistic" camp, defending dogmatic orthodoxy, encounters the Humanitarian troups of Reason's disciples (the "free-thinking" Unitarians). The contestants are dogmatic intolerance and poly-religious freedom. The total depravity of human nature faces the essential goodness thereof. The leftovers of the Divine image in man come to stand over against the immanence of the Divine in man. The Christian basic assumption of God, the Alpha and Omega, in whom man finds his origin and end, finds itself in opposition to the Humanitarian basic axioma of man (the Me), who in his creativity attains to the Divine mind (the not-Me, Other-Me, Alter-Ego, or Over-Soul). The first takes God as its starting point, and arrives at an image of man deductively, whereas the second takes Man as its beginning, and arrives at an image of God by inductive reasoning.

The struggle also includes on the one side the Truth of God's self-revelation to man by means of nature and scripture, and on the other side the truth revealed to man by means of Deified human reason and instinct. It is, in the final concept of the simple **semen religionis** in man, and the Unitarian-Pantheistic idea of the Divine inner light in man. The traits of these opposing forces are incorporated in the total character of the two men described by Emerson.

Cor. W. Barendrecht

FOOTNOTES

A. The **semen religionis** (seed of religion) is not the innate divine inner light in man, but the latent potential of religion, i.e. the Christian religion. This is the thesis. The antithesis arises from the apostate heart that explains religion anthropocentrically. The thesis of God, the Alpha and Omega, results in the Christian American Scholar's knowledge that God's reality is the only reality, and that all other views of it are distorted, or at best hazy mirrors of truth.

B. Emerson's mind, struggling with the two images of man, resulted in mental damage. There is no evidence of premature senility with Emerson. The fact of his mental impairment, might, perhaps be submitted as presumptive evidence of Man Thinking as an illusion. Remarkably enough, Nietzsche, who created an image of man (the Superman) similar to Emerson's, died mentally ill. A relation exists, perhaps, between the apostate heart explaining God on its own terms, and the Souvereign God Himself, supplying direct evidence of man's illusions from the to our mind absurd foolishness of God. In stating this possibility, I prefer to withold judgment. For who can enter the Divine Mind which excercises its own judgment? Contemporary William Cowper said: "God is His own interpreter, and He will make it plain".

C. The quotations are taken from Mark Van Doren, The Portable Emerson, New York, N.Y.: The Viking Press, 1964. (664 pp.).

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

PRELIMINARY REMARKS

During the holidays problem No. 160, the 4-mover of R. Renner, turned out to be a misprint. The black Bishop stood at R8 instead of at N8. This mistake made the problem worthless. This is very unfortunate, friends. In the meantime you will have seen the solution of this problem published on the 20th of August and you will have wondered how this solution was possible. Now you know. As a consequence we have for the June Ladder not more than three problems and only 7 points maximum. Thank you for your letters about the Dutch notation. We are also going to use it in this column. Of course, now we expect that many more people will take part in our game.

THE JUNE LADDER

Problems:	161	162	163	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
Points:	2	3	2	7		
J. Hengeveld, Woodville, Ont.	2	—	0	2	87	89
W. F. Stokdyk (I), Old Barns, N.S.	2	0	0	2	76	78
M. Visser, Duncan, B.C.	2	3	2	7	63	70
H. Drost, Goderich, Ont.	2	3	2	7	56	63
H. Hengeveld, Toronto, Ont.	2	0	1	3	59	62
Dr. T. VanDeursen (II), The Hage, Neth.	2	3	2	7	50	57
J. Wierda, Winnipeg, Man.	—	—	2	2	52	54
H. Amsinga, Hay, Ont.	2	—	2	4	46	50
W. Smith, Richmond Hill, Ont.	2	0	2	4	40	44
H. Vissers, Dartmouth, N.S.	—	—	2	2	21	23
J. Diemer, Edmonton, Alta.	0	0	0	0	22	22
J. Byl (II), Burnaby, B.C.	2	3	2	7	10	17
T. Palmer, Grand Rapids, Mich.	2	3	1	6	10	16
R. Bouma (I), Belleville, Ont.	2	—	2	4	10	14
A. Renema, Duncan, B.C.	0	0	2	2	10	12
M. DeJong (II), Stirling, Ont.	2	3	2	7	(91)	7

We have a small ladder this month. 9 People did not send in solutions. The top is dramatic this time: only one point is missing. I appreciate that the winner of last month immediately returned at the bottom. That is the way it should go with our game. If you really are in it, you do not want to leave any more.

Lays Finger on Real Scandal of Divisions

Prof. Hanz Hildebrandt of Drew University (U.S.A.) wrote concerning divisions in the church: "The scandal of our divisions is not, as we are persistently told to believe, the mere existence of separate denominations as such. That we come from different schools, refer to different headquarters, adhere to different forms of worship, ministry, and government, is not in itself hurting the Body of Christ or grieving the Holy Spirit. The real scandal, right across all denominations and within each one of them, is the absence of the Gospel from our pulpits, the uncertain sound of the trumpet at the moment of battle, the chaos of conflicting voices that makes it impossible for men to hear what the Spirit says unto the churches. Accordingly, prayer for unity is not petition for merger schemes, but 'that all who profess and call themselves Christians may agree in the truth of Thy holy Word and live in unity and godly love.'"

(RES)

KIRCHENTAG

(Continued from page 9)

in a scholarly way. We may be thankful that they do not ignore the Bible or give it the silent treatment. They are busy with the same Bible Reformed theologians work with, and we must not forget that the problems they are struggling with today will be ours tomorrow (though they may be formulated somewhat differently on the American scene). The question will be whether we will be able to meet this with Reformed answers which will do justice to the truth and be an effective witness.

Kirchentag 1965 is past: It closed on August 1 with a mass open air rally attended by some 120,000 people. What value these days have had may be clear in the future. I believe that criticism is due, and yet, what an exhilirating experience to meet Christians from all over the world and to find out: Our basis is the same; we are standing together on the Rock, Jesus Christ. I would wish that we could have a Church Congress in Canada. It would aid us in becoming aware of each other, learn from each other, and criticize each other more fairly. Especially for a church consisting largely of immigrants it would render a valuable service in getting to know the Christians from other churches which have had a much different historical development than ours. It might get us out of our relative isolation and put us squarely where we belong: In the midst of the world. Yet I would not want to call such a congress a Church Congress, but rather a Christian Congress: that is, a gathering in which not the churches meet as denominations, but where Christians meet as members of the body of Christ.

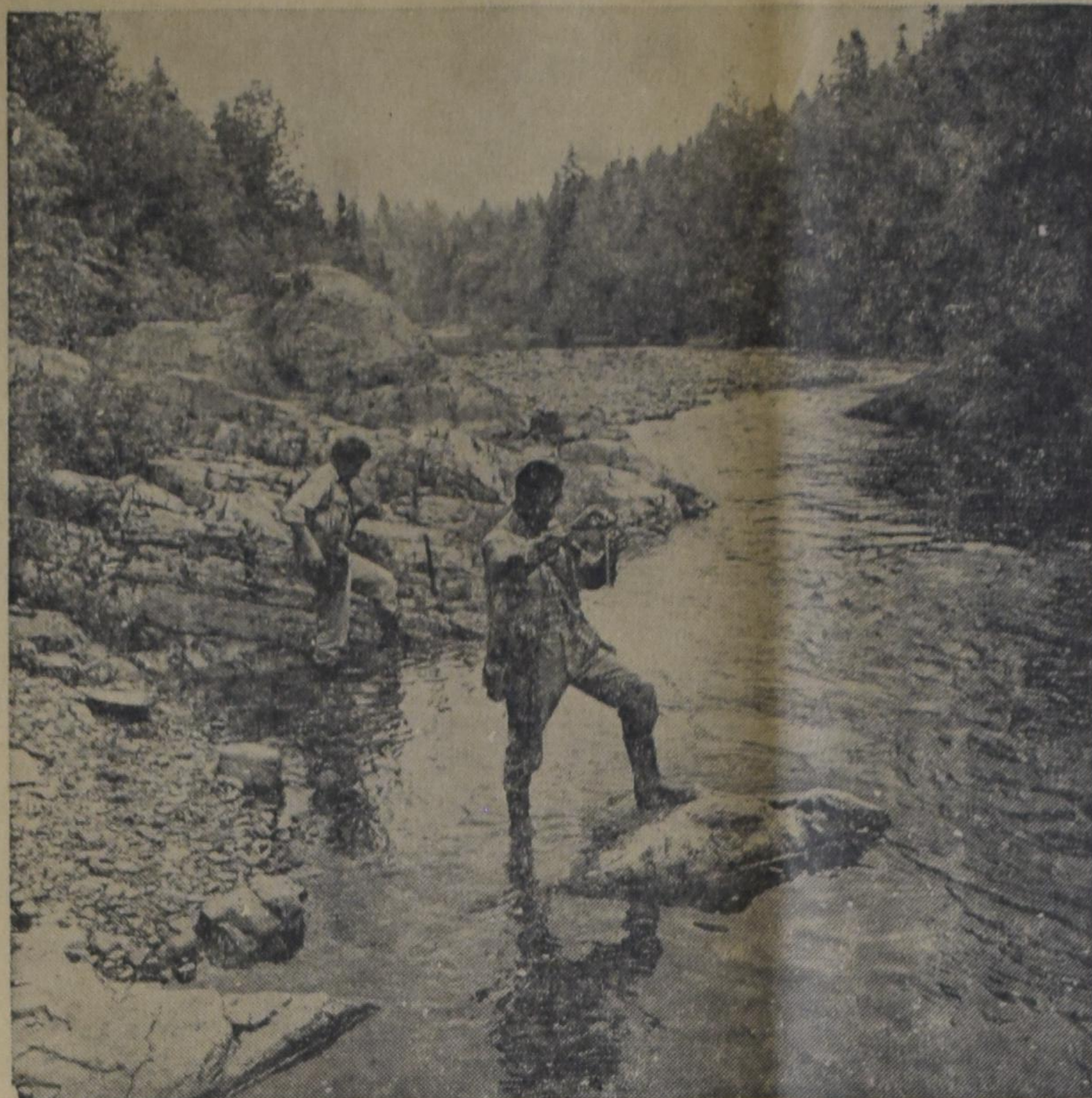
We should be thankful that a start has been made in Canada in that we already have conferences for special groups. The C.L.A.C. holds a convention every year to discuss the christian answer to today's labor problems, and which Christians should not be interested in that? The A.R.S.S. has several conferences every year, mainly for students and teachers, but valuable for every Christian. It has been heartening to meet Christians from other denominations at such conferences. Perhaps when the time is ripe to begin conferences on political problems, which by their very nature should interest all Christian citizens, we may see a great influx in attendance cutting right across denominational lines. Perhaps this will come when we have a Free University in Canada. Who knows what miracles God will work in Canada through us if we are his faithful, obedient servants wherever he places us. One thing is clear: Ecumenicity begins not at some far off World Council of Churches where clerics decide; it begins with the common believer and his relationship to his brothers and sisters, be they in other churches, and their unified response to the problems they mutually face.

If we have anything to say, we must say it; if we have any contribution to make, we must make that contribution to the end that Christ's kingdom may come, to the glory of God.

Science of Geochemistry Points Way to Riches

MODERN TECHNIQUE ON REGIONAL SCALE

Using the ultra-modern technique of regional geochemical investigations, Canada's geologists are busy pinpointing the nation's probable sources of future mineral wealth with a clarity never before so graphically clear. Basic idea behind the method is the fact that hidden ore bodies diffuse and disperse minute traces of their elements across the face of the surrounding countryside. By sampling small pieces of surface material collected at many points over a wide area and testing the strength or amount of their metal content, geologists can produce an overall picture with the high and low mineral-content areas sharply defined. Maps produced by this method are as distinct as the population charts in a school atlas. One of the present geochemical surveys is underway in northern New Brunswick. Here, a 12-man Geological Survey of Canada field party is spending the summer traversing the province's scenic beauty while testing samples of the waters and sediments in the wilderness streams. Living in tents and special trailer units, which are also travelling chemical laboratories, the geologists remain mobile in order to complete the season's target of 1,000 square miles of territory examined. Traces of minerals found in stream-bed samples give strong indication of the element content of the surface materials in the area drained by that particular stream. This in turn indicates any above-average concentrations in nearby sub-surface rocks. Other surface samples studied for mineral content in geochemical surveying are plants, trees and soils, all of which tend to accumulate higher metal contents when in the vicinity of rich ore bodies. Canada's advanced methods of geochemical exploration, combined with other geological knowledge, will be a vital factor in the discovery of additional mineral wealth to ensure the country's future economic prosperity.

Two Geological Survey of Canada field men examine water, sand and silt samples from a New Brunswick stream bed for traces of valuable minerals. *Photos by Chris Lund*

Geologists M. Ziauddin and Lynn Leroy use portable *ph meter* to measure acidity or alkalinity of stream water.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Local high-school laboratory is used to carry out analytical work on trace elements by members of field party.

Bill Warren, above, uses age-old method of panning to search for heavy minerals such as gold.

Field party is housed in tents, above, and also trailers which serve as travelling laboratories.

Peace on Earth?

Last Saturday Harry and I were headed for Abbotsford to do some contact work in connection with the coming petition to the government. We had just swerved up that curvy hill at the end of Trunk Road when we noticed this girl standing at the corner, you know, where Scott Road crosses the highway. Since there are so few other distractions on that corner, you'll forgive us if our discussion on freedom of association was momentarily interrupted.

This girl obviously wanted a ride. You could tell by the map she held in her hand with the C.P.A. travel-bag, and the puzzled look on her face. But mainly, you could tell by the way she extender her right arm, with the hand clenched and tumb pointing at something in the trees behind her.

She was a U.B.C. student, heading for the "peace demonstration" at Peace-Arch Park near White Rock. Apparently she had been given a bum steer by "a lady with a religious aversion to smoking". That's why she landed up at Scott Road. That's also why she hesitated before lighting her cigarette, "You don't mind if I smoke, do you? I mean . . . well you know how some people are . . ."

"Well don't you think a person can be a Christian and smoke at the same time?"

"Oh, don't get me wrong. I have nothing against Christianity, in fact, I think people ought to have a greater sense of morality these days.

"Then you are a Christian?"

"No, no, I don't believe in God. But that doesn't mean I have no morals. Take my father for instance, he was a Christian. He went through the Winnipeg mail strike of 1929, he saw some of the workers get shot by the soldiers they called in to break up the strike. I'd say he was a Christian Socialist."

"Are you then a socialist?"

"Yes, I would say so. I support the N.C.P., which is a mild form of socialism. At least I'd say it comes closest to giving the right answers."

"So you gave up your father's Christianity and kept his socialism."

"You could say that, yes. I found out soon enough that most Christians are downright hypocrits. They claim to have all the answers but when it comes to down-to-earth problems like Viet Nam they leave you hanging with some pie-in-the-sky, save-you-soul-solution."

"And you think Socialism does have the answers, the right ones, that is."

"Why, yes. It's quite obvious that the socialists of the world are the only people demanding real peace. On the other hand, some of the biggest pushers of American agression in Viet Nam are so-called Christians. One would expect Christians to be fighting for peace, but instead you find them supporting a capitalist war."

"But you know very well that the peace which capitalism offers, or that which socialism and communism offer is at best a superficial, materialistic security. That is no peace."

"Well, I must say, this is the first time I've heard a Christian give a basic criticism of the capitalist state. But if they can't offer peace and we can't either, then where do we turn? Who does have the answer? And what is real peace anyhow?"

"Real peace is to stand innocent before God."

"But I don't believe in God."

"That's why you'll never find real peace, no matter how hard you demonstrate. That's why capitalism or communism, or even socialism will never be able to bring peace, because try to put a detour around the only way to peace. And that's Christ. No Christ, no peace."

"But that doesn't stop the war in Viet Nam."

"Do you think communism or capitalism can bring peace and freedom to Viet Nam?"

"Communism has always tried to liberate the working man, you know that. Look at Russia for instance . . . ."

"Do you think there is real liberty in Russia? Do you think people have real freedom there?"

"Well, a fellow doesn't have to worry about a job there, and everybody gets free medical care, and education is free. Isn't that freedom?"

"Real freedom is to live, move, and work guiltlessly before God."

"You said that before."

"That's right. And that's why I maintain that there is no real freedom in a communist state, or in a socialist state for that matter."

"But you would say a capitalist state does offer freedom? The only freedom you really have there is the kind money buys, and that's the kind of security common people like you and I can't afford."

"What I'm saying is that as long as you define peace and freedom as some kind of economic security only, you'll never get at the basic problem, no matter what kind of political view you take, or what kind of state you set up."

"And you think Christianity has the answer to the basic problem. What is the basic problem, anyway?"

"The basic problem is sin — disobedience to God. And that's why Christianity has the only answer. No political system or philosophy deals with this problem. That's why they can't offer any real solutions to basic problems."

"Now you're saying that Christianity is a political system."

"That's unfortunate. But it's even more unfortunate to think that there is no such thing as a Christian approach to government."

"Well, if there is such a thing, where has it been hiding?"

"In the church mainly, and that is a sad thing."

"But there is a very strict morality in Russia, and you don't find their government running to the church for advice."

"There's one bad mistake you're making. It's the mistake that's ripping the heart out of the christian witness everywhere."

"What's that?"

"Identify Christianity with morality; saying that being good, nice and kind automatically makes you a Christian; thinking that when a government or any institutions in society does so-called good things for the people, it's automatically doing a Christian deed; it's the mistake of thinking that socialism and Christianity are basically the same because they both seek the improvement of mankind."

"Then what is Christianity? You have got me thoroughly confused."

"That's not your fault, it's the fault of so many pietistic Christians who have been hiding Christianity within the walls of the church. For the last half-century many churches have been propagating the false notion that Christ is only the personal savior of individual souls for eternity in heaven; that this life, right here and now, doesn't really matter, as long as you behave; that Christianity only involves the so-called spiritual side of your life. Church people have been so concerned with getting souls to heaven, that they let society go to the dogs. These people have forgotten that Christ is King of heaven AND earth."

"Coming from a Christian, that sounds awfully critical. But if what you say is true, then what did Christ come to do?"

"He came to set up the New Jerusalem, the Kingdom of God."

"Like Johnson's 'Great Society', huh?"

"No, Johnson's Great Society, like Lenin's and Tommy Douglas', and Premier Bennett's are man-centered dreams where there is no room for God or for anyone who wants to seriously obey Him."

"Are you saying Tommy Douglas and President Johnson are not Christians?"

"I'm saying that any political system which does not recognize Christ as King over all institutions in society just isn't a Christian political system."

"We could use more Christians like you in Canada."

"We could use a truly Christian political movement in Canada."

"And what can little people like you and I do about it?"

"Go back to the Bible and see what it says for Government, for education, for labour, for economics, for the family and what have you."

"Well, this is where you get off. It's really been a pleasure meeting you. Good bye, and good reading!"

"The same. Bye now!"

J. DeVries

Taken from "Philadelphia"

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

—

Calvinist-Contact

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. Frederik J. Welfing of Galt are pleased to announce the engagement of their eldest daughter

DIANNE ALICE
to
HILBERT FLUIT

son of Mr. and Mrs. Klaas Fluit of Ayr, Ont.

The wedding will take place Saturday, September 25th at 4 p.m. in the Maranatha Christian Reformed Church, Galt, Ont.

With gratitude to God we are happy to announce the birth of our daughter

BERNICE IRENE

Mr. and Mrs. Hilbert Rumph
Alfred
Jacqueline

August 25th, 1965.
Box 4, Drayton, Ont.

Mr. and Mrs. Leo Elgersma wish to announce the birth of their stillborn baby boy

MARVIN LEO

August 16th, 1965
R.R. 5, Cayuga, Ont.

Mr. and Mrs. A. Meyer announce with pleasure the marriage of their daughter

HILDA ROMINA
to
Mr. RONALD LANGENDOEN

son of Mr. and Mrs. B. Langendoen of St. Catharines, Ont.

on Saturday, September 4th, 1965 at 7 o'clock P.M. in the First Chr. Ref. Church of Toronto, Ont.

Dr. R. Kooistra officiating.

Reception following the service in the church hall.

35 Chestnut Cresc., Scarborough, Ontario.

Future address: R.R. 3, Lakeshore Road, St. Catharines, Ontario.

On Saturday, September 4th, 1965 we hope to celebrate with our dear parents

TEUNIS JACOBUS BOKS
and
JANNIE BOKS—DEVRIES

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may spare them for many more years, for each other and for us, is the wish of their thankful children.

Herman and Tina (Span)
Tanya
Mary
John
Henry
Hans

510 West 5th Street,
Hamilton, Ont.

FOR RENT

DAIRY FARM

with open milk contract. Machinery, feed plus 57 cows for sale. Close to church and Christian school. In industrial area.

Letters under no. 1825, % Calvinist-Contact.

Wanted on 400 acre dairy farm in Oshawa district,

A RELIABLE, EXPERIENCED SINGLE MAN

Good working conditions. To an enthusiastic and capable person good wages offered.

VICON FARMS
R.R. 1, Enniskillen, Ont.
Phone Oshawa 728-3601 before 5 P.M.

FOR SALE:

1 MANUAL ELECTRONIC REED ORGAN

with 2 speakers, tone cabinet and bench. Beautiful strong tone. Modern style. Suitable for small church, hall, school or home. $350.- For information call 662-6904, Stoney Creek, Ont.

Families visiting or, wanting to settle in the

KELOWNA AREA

are welcome to call or write,

MR. G. JANSEN,
1453 BRAEMAR STREET,
PHONE 762-0400

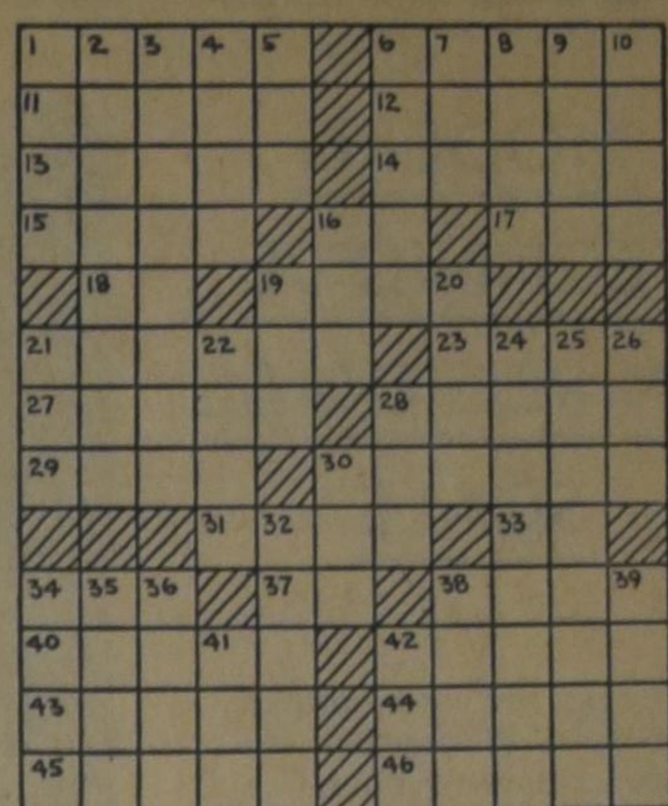
or,

MR. R. FEENSTRA,
R.R. 4, GORDON ROAD,
PHONE 762-8988

for information regarding employment, housing, etc.

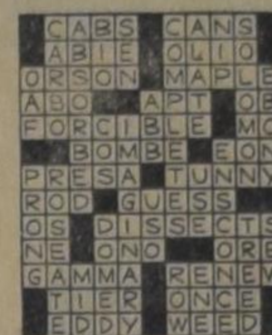
At this time we are trying to establish a church in Kelowna and more families are required. A classical home mission committee considers excellent possibility for potential mission field.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Pierces
6. Slippery: colloq.
11. Paddle boat
12. Capital in the news
13. Musical instrument
14. Company of eight singers
15. Allowance
16. Exclamation
17. Poem
18. India mulberry
19. Chew
21. Pointed arches
23. Mother
27. Labor union chapter
28. Bestowed
29. White ant
30. Obvious
31. Average
33. Negative reply
34. Joe College cheer
37. Near
38. Of the atlas and axis
40. Surmise
42. Hunter constellation
43. Keeps
44. Scope
45. Rugged mountain crest
46. Complies

DOWN
1. Native of Edinburgh
2. Herb used for flavoring
3. Girl's name
4. Watercraft
5. Japanese coin
6. Discharge, as a gun
7. Varnish ingredient
8. Inside
9. College girl
10. Hawk
16. Pronoun
19. Babyl. god
20. Send forth
21. Palm leaf
22. Idle
24. One of the Roman hills
25. Calendar of months
26. Wasp's cousin
28. Herd of whales
30. Lever
32. Fat
34. Girl's name
35. Armadillo
36. Bee house
38. Swift horse
39. Individuals
41. Seine
42. National god: Tahiti

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(34)

I've faced death before, time and time again. I've been colder than this. And as wet. And far, far weaker. But I never called on God before. Why should I? There is no God. No personal God, at least. No one who can hear. No one who can intervene. This storm is the working out of natural law. The ship is an accidental victim. What senseless cant: the Lord have mercy — mercy on us — mercy on me. What mercy can there be for me? What mercy — if there were a God of mercy — a God who could show mercy — should there be for me? So be it! I didn't ask. The words were not mine. I spoke without volition. Perhaps they were an echo — a recollection expressing itself in tiredness for lack of anything sensible to say. I've found myself humming tunes I learned in Wapping. Hymn tunes from Watt's book. Not the words, though.

He laughed shortly, thinking of the words he had fitted to those childhood tunes and sung to the uproarious applause of half-drunk companions.

The Lord have mercy. Even if there is a Lord — Thou art the same Lord whose property is always to have mercy — then there would be no mercy for me.

Crash! A crack in the hold shattered against the side of the ship, as she descended into the trough of a mountainous wave with a pitch as seemingly endless as if she would continue to the bottom.

And she will, any moment now. Each of these washing waves, each of these pitchy descents may be her last. Well, the sooner the better, if it's coming. I shall know then — either nothing, if death is the end, or the worst if those things are true, those things I once believed. And I'm past caring. I can't keep this up much longer.

Even his abstraction, his mood of sullen impatience, failed to maintain him after three more hours. At noon he called for relief. He had worked longer without it than anyone else, and when he stretched on the denuded bunk in his water-soaked, plundered cabin, he was too spent to care if he ever rose from it. Polly, Mary: he used her names as a sort of talisman to keep away the thoughts which had breached the ramparts of his indifference, and lay, too uncomfortable to be dozing, too exhausted to be conscious of his surroundings, for an hour until he was recalled to work.

"Can't pump again yet, I'm afraid, Sir," he reported to Captain Swanwick, for he had found his right arm almost too numb to swing him up on deck.

"No." The Captain had been astonished, except that hurry and pressure of catastrophe excluded astonishment at lesser things, at the steady toil which his undisciplined young passenger had already endured. "Think you can take the helm?"

"Yes, Sir."

"Keep her in to the wind, then. It's all we can do."

So began John's vigil, hour after hour keeping the ship lurching up and down the mountains of the sea. Around, below him, the rush and shouted orders and steady combative labour went on. Isolated and remote, all-important yet with dreadful leisure, he tried to concentrate upon the task under his hands, upon the extent of the damage to sails and masts and spars which he now saw for the first time in its entirety. But control of the wheel, even making delicate allowance for the unpredictable rage of wind and water, became quickly mechanical. The disorder of littered deck could not engross his mind, when each plunge of the water-logged ship might put an end to all need of mast or sail. Alone between a most fearsome sea and a grim threatening sky he could not escape thought; and the worst thought from which he could find no refuge was the thought, more than thought, conviction, that, isolated between the yawning sea and the torn grey sky, he was not alone.

No more than that; no more than that at first, it was enough, a breach wide enough to widen, as thoughts of which he had been free and undisturbed for years pressed their way through. He knew little, he knew nothing. Yet because he knew nothing he had denied everything as if he knew everything. He could not believe what he had once accepted, accepted on the statement of others; so he had accepted the statement of still others to reject what he could neither prove nor disprove but what was believed by men who knew as much as he. Reject? That was one thing. But he had rejected with oaths and curses — why was that phrase familiar? — he had denied with blatant assurance, he had ridiculed and derided.

And what he had derided! If he was right, if the Scripture was fable, if the universe was at best a vast mechanism ruled by uncomprehended mechanical law, at worst a chance concatenation of atoms, then nothing mattered. But if — suppose it, though he had no evidence to believe and belief was the last thing he desired — suppose that it was true, what things he had refused and made others refuse, holding them up to profane ridicule! The life of Jesus, His rejection of power, His self-expenditure in act of goodness, His deliberate acceptance of death, the preceding agony, the shame, the torture of that death; and whose death was it? and for whom? What, even if it were only fiction, was there to ridicule? But if true, it was the story of God, of God's Son, of God's mercy — but there could be no mercy for him. The unpardonable sin, that mysterious sin for which there was no forgiveness in this world or the next, he had certainly committed.

Ridiculous! he was talking — thinking — as if the Bible were true. He had no more reason to believe than he had had yesterday, or, for that matter, on those other occasions when he had watched death approach with seemingly sure foot, watched, and seen it turn away, without more than passing concern. But of what use was reason against assurance, argument against conviction? And though the assurance did not extend to the truth of Scripture, it convinced him that there was a God to whom he must answer, a righteous and holy God.

He stirred irritably. The helm twisted with the movement and for a moment he toyed with a diabolical impulse to let the ship swing broadside, capsize, and put a swift end to his doubts and to the dreary anguish of thinking. Instinct asserted itself. His fateful hands steadied the wheel and swung the vessel surely into the wind again.

The hair-breadth escape, the thin edge of crisis, recalled to his mind those other strange occasions when he had been spared or favoured: the span which separated his twelve-year-old body from the sharp impaling stakes of a new-cut hedge when his horse threw him; the five minutes delay which divided him from his friend's capsizing boat; the chance cutting down of his hammock on board the **Harwich**; his unlikely meeting with Captain Swanwick; Todd's wild grasp at his clothing as he went overboard in the Gambia from this very ship. If these occurrences had not been mere chance — so many in one short life — if God had been dealing with him, sparing him, giving him opportunity for repentance, what a requital he had made!

There his guilt was unique, there he was in worse case than the rest on the boat, than all the others with whom he had mixed. The holiness of God was just a word to him. The sense that he was dealing with an almighty God made him feel helpless, defenceless, strangely ugly and foul, but he had little sense of sin. True, he had indulged in sensuality without limit of compunction, but so did most of the men; if his desires were more insatiate than the average, that was his nature. But his urging of others to unbelief, to profanity, to excess, his restless desire to argue others out of the poor shreds of faith which they retained, his deliberate mockery of every sacred — or possibly sacred — concept, his defiance of God in daring blasphemy, of this he stood convicted. And he had been given opportunities and training granted to few of his comrades. He had read, learned, memorized catechisms, hymns, Scripture verses.

Scripture verses! As if a locked book were opened, those long-forgotten verses stood out in bold print on his mind:

"Because I have called and ye refused, I have stretched out my hand and no man regarded, but ye have set at naught all my counsel and would heed none of my reproof. I also will laugh at your calamity; I will mock when your fear cometh. Then shall they call upon me but I will not answer; they shall seek me early but they shall not find me. For that they hated knowledge and did not choose the fear of the Lord . . ."

The shrieking of wind through bare yard arms sounded like the laughter of the offended God. John had no word to say in his own defence. He had rejoiced in sinning. He recalled his exultant reflection when rowed from the **Harwich** to the **Pegasus** that he could now be as abandoned as he pleased without any control. No, the justice of his condemnation was unimpeachable. God had offered; he had refused and refused and refused. Even what he now felt was not repentance — just realization, bleak, stark, dismal.

"For it is impossible for those who were once enlightened, and have tasted of the heavenly gift, and were made partakers of the Holy Spirit, and have tasted the good word of God and the powers of the world to come, if they shall fall away, to renew them again unto repentance; seeing they crucify to themselves the Son of God afresh, and put him to an open shame."

Crucify the Son of God afresh — that is, if he was the Son of God. But apart from that premise, the Scripture had no meaning. Could words, John wondered dully, have been written more specifically for him? And where had those words concealed themselves that they came so vividly now to mind:

"For if, after they have escaped the pollutions of the world through the knowledge of the Lord and Saviour Jesus Christ, they are again entangled therein and overcome, the latter end is worse with them than the beginning."

Well, so be it. It might be a biography, so true was it to his experience. He had known, he had escaped — at least outwardly — the pollutions, he had become entangled again, and his latter end was worse, much worse. He contrasted the nobility of his boyish resolution, his urge towards righteousness, the stabs of conscience, his repugnance at foul conversation and cruel or venal practice, his fastidiousness even in fornication during the early days of his indulgence, with his present callousness, indifference to duty, increasingly cordid appetite, insatiate desire to promote in others the mischief and rebellion which he practised himself. It was only human, he told himself. The excuse seemed singularly inadequate on the verge of an imperious Eternity.

(To be continued.)